

S

cascade

**SIGNÉ
VENDREDI 13**

Paul Thiers

Ký Tên Thứ Sáu Ngày 13

Paul Thies

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

I

TÔI, CARAVELLE

Tôi tên là Caravelle Beauregret. Tôi mười lăm tuổi và có bố mẹ; một cái tên thật, những nỗi buồn thật.

À, điều quan trọng mà tôi rất muốn báo trước với các bạn: tôi xinh đẹp, quỉ tha ma bắt những ai nghĩ ngược lại. Họ có thể bị chìm dưới sông Seine, đi dạo trong bụng cá voi hay nhảy từ trên đỉnh của tháp Eiffel xuống.

*

* *

Tôi gặp Vendredi 13 *(có nghĩa là thứ Sáu ngày 13, ám chỉ một sự không may mắn - (ND)* vào một ngày thứ Bảy đẹp trời, ở sân chơi trước Trocadéro trong ngày hội trượt pa-tanh của chúng tôi.

Vì chúng tôi thành lập một nhóm đáng gờm, ba nhân vật rùng rợn, bộ ba sấm sét: Carabine, cô em gái song sinh với tôi, Banzai (bạn trai của nó), và tôi.

Không có gì rắc rối hơn một cô em song sinh, nhất là với vô số những điểm tốt, với một bà mẹ suốt ngày lang thang hết chỗ này đến chỗ khác và một ông bố làm việc mỗi tuần bằng cả một tháng.

Mẹ ư ? Là nhà báo ! Thật khó có thể đoán được hiện bà đang "đi dạo" ở đâu. Bà đi điều tra ở châu Phi về ảnh hưởng của băng cửu chương, tới những cơn ác mộng của loài voi, ở Úc về bệnh thấp khớp của loài chuột túi và ở Mỹ vì sự biến mất của một tay anh chị Mafia.

Bố à ? Là kỹ sư ! Tại công ty Điện lực Pháp. Chuyên gia tại các nhà máy điện.

Công việc của ông đòi hỏi rất nhiều thời gian, thường không thấy ông có mặt ở nhà.

Chỉ còn Carabine, than ôi, rất có năng khiếu, luôn là người thắng cuộc: hơn một điểm môn tiếng Pháp, hai điểm môn tiếng Anh, mà tôi còn chưa nói với các bạn về môn toán đấy. Tóm lại, hoàn hảo, luôn ở vị trí số một từ tháng Giêng cho tới hết tháng Mười hai, một tai họa thực thụ.

Đã thế, nó còn cuỗm luôn cả anh chàng Banzai của tôi nữa chứ. Banzai là bạn học cùng lớp với chúng tôi. Thực ra, anh ta tên là Phan Hồng. Mặc dù có một cái biệt danh Nhật, nhưng gia đình anh ta lại từ Việt Nam tới. Bố anh ta à ? Một nhân vật rất bí hiểm. Ông ta nhập khẩu ghe đánh cá hay ngọc thạch gì đó, tôi cũng không biết rõ. Ông ta giàu, họ sống trong một căn hộ đẹp ở phố Pompe, không xa chúng tôi là mấy.

Tôi cảm thấy Banzai rất đáng yêu ngay từ phút giây đầu tiên, từ cái buổi khai trường vào tháng Chín ấy. Cậu ta mỉm cười với tôi ở một góc hành lang, ngay sau giờ học thể dục:

- Cậu là Carabine Beauregret ? Cậu chơi xà đơn cừ thật đấy.

Tôi nhún mặt. Tôi rất muốn nói dối, nhưng điều đó chả có ích gì:

- Cậu nhầm tớ với em gái tớ rồi. Tớ, tớ bị ngã từ trên ngựa gỗ xuống cơ.

Cậu ta tròn xoe mắt, miệng khê huýt một cái, và hiểu ra:

- Em gái ? A ! Đúng rồi, hai chị em sinh đôi của đảo Martinique.

Carabine và tôi không thích cái biệt danh này một tí nào: bố tôi sinh ở Paris, dù rằng ông nội chúng tôi tới từ vùng Fort-de-France *(Thủ phủ của đảo Martinique, nằm trong quần đảo Antilles (thuộc Pháp)*

- (ND).. Đôi khi mọi người vẫn nhỏ to khi nhìn thấy bố tôi khoác tay mẹ tôi, tóc mẹ tôi rất vàng.

Tôi nhìn Banzai, cậu ta đang nghĩ tới Carabine, và tôi nguyên rủa Carabine cùng với cái xà dơn của nó.

Vừa hay đến lượt cái cô gọi là Carabine, nhân vật không thể thiếu được, cũng rời phòng để quần áo:

- Hình như cậu tìm tở ?

Đôi mắt Banzai sáng lên, mở to: thế là xong, nó đã có được cậu ta !

Họ đi xa dần...

Carabine đã thó mất anh chàng Banzai của tôi. Tôi giận nó cho tới cái ngày thứ Bảy của Vendredi 13.

Mỗi tuần, chúng tôi dành một buổi ở Trocadéro: những cuộc thi trượt pa-tanh điên cuồng, khủng khiếp, kỳ dị.

Phải thú nhận rằng Carabine và tôi cũng khá có năng khiếu, nhưng Banzai thì tuyệt vời. Trước khi cô em gái yêu quý của tôi trối được, cậu ta thuộc một nhóm điên khùng có thể thực hiện những cú nhào lộn trên sông Seine. Ở đó, cậu ta đã nhận được vài cái bấu và biệt danh của mình. Từ khi cậu ta cặp với Carabine, ba chúng tôi tự biến mình thành những nhân vật lạ thường.

Chúng tôi nhảy, đi tung tăng, vọt lên như những nghệ sĩ nhào lộn, những tên hề rạp xiếc. Xung quanh chúng tôi, mọi người vui đùa, ngưỡng mộ. Đôi khi họ còn vỗ tay nữa.

Một hôm, các phóng viên của kênh FR3 thậm chí còn quay phim chúng tôi cho chương trình thời sự của vùng. Hoan hô ! Không phải lúc nào mẹ cũng là minh tinh màn bạc trong cái gia đình này !

Tôi thích điều đó. Và sau đó, tôi thích mỗi tuần lại tìm lại được chính những động tác ấy, bất chấp những nhóm khác đang trượt, đang lao vào, rồi lại tản ra các phía. Trocadéro thuộc về chúng tôi.

Thường thường, Carabine và tôi rất khó chấp nhận sự giống nhau giữa hai chúng tôi, nhưng về hình dáng, điều đó giúp chúng tôi, nó rất gây ấn tượng.

Về nguyên tắc, nếu có thể, chúng tôi mặc những áo quần khác nhau: nếu Carabine chọn màu lục, tôi diện màu vàng; mỗi khi nó mặc váy, tôi lại chọn quần dài, và ngược lại.

Chỉ trừ ở Trocadéro. Ở đó, chúng tôi cùng mặc quần bò đen, giày thể thao đen, áo phông ngắn tay màu đen của con trai. Tóc chúng tôi (màu đen giống tóc bố, dài và suôn giống tóc mẹ) buông tự do trên vai. Banzai cũng mặc toàn đồ đen, nhưng đôi khi lại diện chiếc áo thể thao màu đỏ. Cậu ta trượt từ chỗ người này qua chỗ người kia, lượn giữa chúng tôi, những bước trượt của cậu ta bao bọc lấy chúng tôi.

Chúng tôi làm cho những kẻ tò mò, những khách du lịch sững sờ. Thú thực là chúng tôi lèo họ đấy. Họ lẫn lộn giữa hai chúng tôi, tôi rất thích điều đó ! Có một lần người ta nhầm tôi với Carabine mà không lầm bầm bằng một giọng thương hại: "Thật đáng tiếc là Caravelle quá nhút nhát, trong khi cô em gái lại quá sôi động, cởi mở".

Vâng. Thậm chí ngay cả Banzai, Banzai cùng nhầm lẫn giữa hai chúng tôi khi đang đua tốc độ, trong trạng thái kích động, trong điệu vũ pha-ra-đông (*Pha-ra-đông: Điệu vũ xứ Provence (Pháp) - (ND)*) nhanh và trơn tru mà chúng tôi đang thể hiện trên những tấm đá lát màu trắng của mặt sân. Bàn tay anh ta nắm lấy tay tôi, chỉ một giây thôi, anh ta lưỡng lự, mỉm cười, rồi lại trượt đi. Thật tuyệt vời, tôi đã mơ một chút...

Cho tới thứ Bảy, ngày thứ Bảy nổi tiếng, ngày thứ Bảy đáng kinh ngạc. Vendredi 13 muôn năm và tôi muôn năm !

Trời đẹp. Cậu ta lao đến như một cơn bão.

Trong khi Carabine, Banzai và tôi đang chuẩn bị cho động tác sáu của chúng tôi, "ngôi sao", cực kỳ phức tạp, thì bỗng dưng, đột ngột, bất thành linh, bất ngờ, không tín hiệu, không

báo trước, cậu ta đột nhiên rơi từ trên cao xuống: một anh chàng với chiếc ván trượt pa-tanh vạch ngang khoảng sân như một tên khủng đang lên cơn.

Cậu ta lao vào chúng tôi, nguy hiểm, đúng là một thằng điên ! Thả lỏng vùng thắt lưng, đôi chân: cậu ta lại "cất cánh", lướt qua Carabine, ngã xuống, lại đứng dậy, gần như suýt ngang đầu Banzai, lại rơi xuống nữa, như một hung thần đẹp trai.

Tôi thoáng nhìn cậu ta: gương mặt màu đồng, mắt xếch, tóc đen và óng. Cậu ta hơi gọi cho tôi hình ảnh của Banzai. Cậu ta cũng trạc tuổi ấy, mười lăm hay mười sáu tuổi gì đó. Áo anorak (*Áo thường dùng khi đi trượt tuyết - (ND)*) màu đen, quần bò màu xanh đậm. Một chiếc túi dệt bằng da đeo chéo qua vai.

Tôi không như những kẻ ngu ngốc vẫn nói rằng tất cả những người châu Á đều giống nhau; trước hết những người ngu ngốc thường kể cùng một câu chuyện về những người da đen. Và sau đó, với Carabine, vấn đề cũng thế, tôi đã từng trải qua. Nhưng ở đây thì đúng là hai anh chàng này giống nhau.

Carabine gào lên:

- Này ! Thằng điên kia nó lại bắt đầu rồi đấy !

Ừm... Rõ thật điên khủng. Cậu ta lại bay lên, những bánh xe của chiếc ván trượt pa-tanh của cậu ta lướt nhẹ qua mái tóc tôi. Cách chỉ khoảng gần ba xăng-ti-mét...

Carabine hét lên:

- Đồ bệnh hoạn ! Suýt nữa thì mày giết chết chị ấy rồi !

Nó đã lo sợ cho tôi. Điều đó khiến tôi hài lòng. Nhưng xin hãy chú ý, bị lột da đầu bởi một anh chàng đẹp trai, tôi rất muốn, một cái chết đẹp...

Banzai, Carabine và tôi đứng như trời trồng, đối diện với chàng thanh niên lạ mặt kia. Cậu ta làm cho những bánh xe kêu ken két, nhìn thẳng vào mặt chúng tôi. Và rồi tôi hết sức kinh ngạc: thường ngày, cái anh chàng vô ý thức kia vẫn thành công với những trò nhào lộn của mình... cùng với con mèo trên vai.

Một con mèo thật, một con mèo kỳ cục, màu đen với đôi mắt màu xanh, bộ dạng như vừa ngốn hết một đàn chuột vào bữa sáng, dáng vẻ không dễ dãi. Một con vật điềm tĩnh không hề rung một sợi lông nào trong khi bộ râu của nó khẽ lướt qua tai tôi.

Ba chúng tôi sững sốt. Chúng tôi có thể xoay sở trên cái ván trượt được, nhưng bay lên với một con mèo trên vai...

Carabine lấy lại bình tĩnh trước tiên. Nó day nghiêng bằng một giọng ranh mãnh:

- Không tồi. Hơi ảo là một chút, tuy nhiên...

Kìa, cậu ta nhìn nó. Nó. Lại bắt đầu rồi. Nó lại giành lấy cậu ta. Chơi trò phụ nữ quyến rũ. Chơi trò tung hứng với họ, Banzai bên tay phải, chàng trai lạ mặt bên tay trái, con mèo ở giữa.

Cậu ta đã cười với nó:

- Bạn tên là gì vậy ?

Lại bắt đầu, tôi đã nói với các bạn rồi mà ! Nhưng tôi thích giọng nói của cậu ta, khác lạ, hơi khàn khàn. Trong khi Banzai nói thông thạo tiếng Pháp, thì anh chàng thuần chủng súc vật đẹp trai của tôi cố xoay sở, nhưng giọng địa phương của anh ta vẫn rất rõ.

Vả lại, hẳn trông có vẻ bực mình. Banzai ấy, chứ không phải con mèo.

Vậy nên không thể được ! Quỷ tha ma bắt Carabine đi, tôi không thể để cho nó ăn hiếp nữa. Tôi hít thật sâu, như khi lặn xuống nước ấy, và veo ! tôi lao mình đi.

Cậu ta không ngờ tới điều đó, cái anh chàng "phi công", "tay lái" điên khủng tuyệt vời ấy, bằng một cố gắng lớn lao, phi thường, tôi bay lên, lao lên phía trên cậu ta, và khi bay ngang qua chỗ cậu ta đứng, tôi cúi xuống, túm luôn vào gáy con mèo của cậu ta và "hạ cánh" xuống phía bên kia.

Một cú vachạm khủng khiếp, các bạn ạ ! Mặt đất làm cho người tôi rung động đến tận

rằng. Con mèo quỷ quái thì kêu gào và quào, bằng một cú tát ra trò, bộ móng của nó làm rách hết cổ và một bên tai tôi.

Ài chà chà ! Tôi đã tới nơi ! Vai bị thương tích, hông chùn lại, má đầy máu như món đùi cừu, con mèo chết tiệt, nhưng tôi đã làm cho hấn kinh ngạc, tên khùng !

Thở hổn hển, tôi xoay tròn, làm cho những chiếc bánh xe rít lên như một người thợ xẻ, như trong phim kinh dị, trong màn đêm ghê rợn, tôi tuyên bố:

- Tôi, tôi tên là Caravelle Beauregret. Còn bạn ?

Cậu ta nhìn kỹ tôi với vẻ khác thường và nói đùa:

- Bạn giống bạn hơn cô bé kia đấy.

Tôi cho rằng đó là một lời khen ? Vả lại, Carabine, cô em gái thân yêu của tôi đang lau bầu gì đó.

Tôi muốn cười, nhưng con mèo đen đang vật lộn trong tay tôi, tiếp tục cào tôi, nó thoát được, và chỉ phốc một cái, nó đã nhảy lên được vai của anh chàng bí hiểm kia.

Dù không muốn, tôi gào lên:

- Ai cha ! Đồ dã man !

Anh chàng kia nháy mắt với tôi:

- Thật đáng tiếc ! Nó không chịu được khi có ai khác động vào người nó.

Cậu ta vuốt ve con quái vật của mình, mỉm cười với tôi:

- Xin lưu ý là nó còn chưa ăn sống bạn đấy. Chúc mừng.

Tôi mỉm cười lại với cậu ta, hài lòng. Nhưng Carabine thì lẩm bẩm:

- Con mèo chết tiệt, đúng không ?

Gương mặt cậu ta trở nên lạnh băng:

- Chúng tôi cùng nhau từ xa tới đây...

Tôi lắc đầu:

- Được ! Nhưng bạn tên gì ?

Anh chàng lạ mặt nhìn quanh với vẻ khó chịu, ngờ vực, soi mói: những người khách qua đường đang túm lại, quan sát chúng tôi.

Cậu ta nhún vai:

- Tuần nào các bạn cũng tới đây. Tôi thường quan sát các bạn. Các bạn đều có biệt danh cả, phải không ?

Chúng tôi nhìn nhau dò xét. Cậu ta nhún vai:

- Tôi tên là Vendredi 13.

Tại sao không ? Tôi gãi gãi đầu, chỉ con mèo.

- Còn nó ?

Vendredi 13 trả lời:

- Bad Luck.

Cái gì ? Banzai từ nãy tới giờ gần như không nói gì, lên tiếng về tò mò:

- Tiếng Anh có nghĩa là "Rủi ro" à ?

Vendredi 13 nhún vai:

- Sao lại không cơ chứ ?

Banzai cười khẩy với vẻ thù địch:

- Và ai trong số bọn mày mang lại tai họa ?

Anh chàng lạ mặt thì thầm bằng một giọng đe dọa:

- Rất may là mày không biết gì hết !

Cậu ta xoay tròn trên chiếc ván trượt pa-tanh. Đột nhiên, tôi hốt hoảng kêu lên:

- Này ! Bạn đi đâu đấy ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ ?

Tôi cảm giác như chính con mèo của cậu ta nhún vai, nhắc lại:

- Tại sao lại không nhỉ ?

II

LÉON BEAUREGRET

Sáng hôm sau, Chủ nhật, Vendredi 13 không tới. Ở Trocadéro chỉ có Carabine, Banzai và tôi.

Tôi tìm cậu ta. Tôi mở to đôi mắt, nhưng không thấy tay lái diên khùng kia đâu, con mèo đen cũng chẳng thấy, thậm chí bóng của một con chuột trắng cũng không.

Chúng tôi lại thể hiện những trò nhào lộn, những đường lượn, nhưng đối với tôi, tôi chẳng có lòng dạ nào. Carabine kéo tay tôi:

- Đi nào, chúng ta về thôi !

Tôi thì thầm:

- Tí nữa đã...

Banzai buông giọng điệu cợt:

- Caravelle đang chơi trò rủi ro. Cô ấy đang mơ đến nhà thuần chủng thú của mình...

Tôi phản đối mạnh mẽ, hoàn toàn không thực tâm:

- Không phải thế ! Tôi chỉ muốn tiếp tục, thế thôi !

Cô em gái tôi gắt lên:

- Trời ơi. Nhưng mà môn toán không đợi chúng ta đâu ! Đây là còn chưa kể đến bài luận. Và còn mẹ nữa chứ !

Mẹ ư ? Bà vừa đi Hà Lan về. Tôi cho rằng bà đã tham dự lễ cưới của Nữ hoàng Hoa Kỳ với Hoàng đế Cối xay gió. Tôi muốn bà ở nhà nhiều hơn cơ.

Tôi thở dài:

- Thôi được. Chúng ta đi.

Xoay tròn vài vòng, rồi chúng tôi rời Trocadéro. Cả ba chúng tôi đều rất thích thú điều đó: lướt trên những bức tường, đi ngoằn ngoèo giữa những người đi đường, những hàng quán, đi sát họ, tránh họ vào giây phút cuối. Tôi có cảm giác rất thích thú, như mọc vây mọc cánh.

Hôm nay, Banzai, người tốc độ nhất, lao nhanh trên vỉa hè; Carabine nghĩ về môn toán, còn tôi thì về Vendredi 13, điều đó làm giảm tốc độ của tôi.

Tôi tự hỏi... Nếu như tôi ôm hôn cậu ta, ở đó, như thế này, dưới con mắt tò mò của tháp Eiffel, thì liệu con mèo của cậu ta có cắn xé tôi không ?

Banzai chia tay chúng tôi ở phố Pompe, gần một quầy hàng hoa quả và rau; thật êm dịu, những quả lê ngân nga, những quả táo lăm rầm hát.

- Hẹn ngày mai ở lớp nhé...

Carabine tiến lại gần cậu ta; họ bỏ đôi ván trượt ra và ôm hôn nhau một cách ngu xuẩn, giữa những chiếc súp lơ và những củ cà rốt. Còn tôi, thậm chí tôi chẳng có lấy một con mèo mà vuốt ve...

Mẹ ở kia. Bố cũng vậy, trong phòng khách lớn nhìn xuống sân. Gian phòng rộng; ba bức tường bị che kín bởi những quyển sách. Bố mẹ là dân nghiện sách, điều đó không tồi: càng đọc sách nhiều, họ càng ít có thời gian quan tâm đến những bài tập chưa làm, những điểm xấu và quần áo rách (trượt pa-tanh thường rất hại quần áo) của chúng tôi.

Những chiếc ghế bành kịch xù, và sâu, và cổ kính, và lụ khụ, và mền khách bằng da có mặt

từ trước đám cưới và trước cả sự ra đời của Caravelle xinh đẹp và Carabine khủng khiếp, mẹ thì không thể chịu đựng nổi ("Chúng còn già hơn cả con thuyền của Noê"), nhưng bố lại rất thích ("Bố chỉ có thể suy nghĩ thông suốt khi ngồi trên những cái đồ cổ ấy").

Những mảnh gỗ ốp tường sậm màu tạo cho gian phòng một dáng vẻ dễ chịu, đáng kính, thoải mái; một chiếc lò sưởi thật đang bén lửa và nóng rực, nổ lộp độp và lép xép, từ mùa thu cho tới mùa xuân.

Mẹ ở đó ! Chúng tôi gào lên như những cô bé con:

- Ôi ! Mẹ !

- Nước Hà Lan được chứ mẹ ?

Carabine lao vào chiếc ghế bành rách nát nhất, lún sâu nhất, chiếc ghế rên rỉ dưới trọng lượng của nó. Nó cải chính với vẻ uyên bác:

- Người ta gọi đấy là Pays-Bas (Vùng đất thấp). Nước Hà Lan chỉ là một phần của Pays-Bas mà thôi.

Nó cũng là số một về môn địa lý.

Tôi đứng trên hòm lò sưởi và cầu nhàu:

- Được rồi, được rồi... Vậy thích chứ mẹ ?

Mẹ không trả lời.

Bà nhìn bố. Những cái đầu kỳ cục. Họ trao đổi một vài câu bằng tiếng Anh.

Về chủ đề ngôn ngữ, họ thật đáng gờm. Bố nói được tiếng Anh và tiếng Đức, một chút tiếng Nga, điều đó giúp ông trong những hội nghị quốc tế, khi những nhà bác học toàn thế giới trao đổi một giỏ u-ra-ni-um lấy hai ngàn kéo điện tử. Mẹ cũng thế, thêm cả tiếng Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, một chút tiếng A-Rập nữa, đủ để trò chuyện với một người Sao Hỏa trong kỳ nghỉ.

Vậy nên họ trò chuyện bí mật bằng tiếng Anh. Carabine và tôi chịu chết, kể cả cô em gái thiên tài của tôi, dù có năng khiếu hơn tôi về mặt ngôn ngữ, thì việc này cũng vượt quá khả năng của nó.

Thường thường, nếu họ không cho chúng tôi hiểu, đó là một dấu hiệu tốt: họ tặng tiền tiêu vặt hoặc đang chọn quà sinh nhật. Nhưng... có điều mập mờ ở đây. Kỳ cục. Tôi BIẾT. Tôi CẢM THẤY điều đó nghiêm túc, trầm trọng.

Tôi trao đổi ánh mắt với Carabine: theo những tin tức cuối cùng, không có tai họa, không có lý do để báo động chống lại tuổi trưởng thành. Thậm chí tôi còn chưa tổ giác chuyện nó đã chuẩn bị gặp Banzai vào lúc hai giờ sáng, khi mà mẹ còn đang đi dạo ở Amsterdam và bố còn đang vất vả với việc trực hạt nhân.

Điều đó khiến tôi đau, nhưng tôi không nói gì cả. Vậy thì sao ?

Bố thở dài:

- Nào. Catastrophe (Thảm họa) và Catalysme (Tai biến), hãy lại đây.

Ông đã đặt cho chúng tôi những biệt danh như thế. Caravelle và Carabine là những cái tên do mẹ tôi đặt. Những cái tên đó đôi với ông dường như quá dịu dàng, đáng yêu. Không quá... bùng nổ.

Chúng tôi do dự tiến lại gần.

- Hãy nhìn đây.

Chúng tôi làm theo. Trên cái bàn thấp bằng gỗ ở đảo (kỷ niệm của ông nội tôi), hai tờ giấy rời hằn nhau ra: một bức ảnh màu; và một tờ truyền đơn kỳ cục, in thô sơ trên giấy chất lượng tồi.

Trong bức ảnh là một anh chàng ít tuổi hơn chúng tôi một chút, khoảng chừng mười ba. Cậu ta đứng rất thẳng, gần như chào cờ, mắt nhìn thẳng vào ống kính, như thể cái máy ảnh đã làm cho sợ. Tay phải cậu ta ôm một chiếc thùng đánh giầy.

Tôi nheo mắt: một thằng nhóc tò mò, phải không ? Tóc vàng ươm, da rám nắng, mái tóc

bù xù mọi rợ, đôi mắt xanh mở to, hơi giống hình bầu dục. Chiếc áo sơ mi phai màu, cái quần soóc cũ kỹ, chân trần trên cát. Phía sau cậu ta là biển cả.

Carabine nhìn qua vai tôi, nó kêu lên:

- A ! Đẹp trai đấy chứ, phải không ?

Tôi nhú mào. Đúng... Nhưng rất lo lắng.

Trông có vẻ bối rối với đôi mắt xếch, dữ tợn. Tôi thì thào:

- Cậu ta kỳ cục... như thể đang bị bao vây bởi những nguy hiểm, đe dọa.

Mẹ khẽ vuốt má tôi:

- Lúc nào con cũng đoán ra, Caravelle.

Điều đó làm tôi thích thú. Mẹ thường gọi tôi là cô bé phù thủy của mẹ. Mẹ cho rằng tôi có thể nhìn thấu các vật, những con người và những điều họ nghĩ. Carabine, ngược lại, là một cái máy chính xác, sắc bén, và rắn, nó sẽ cắt thể giới thành những lát mỏng cho bạn trước khi có ai đó kịp hiểu ra.

Bố nói xen vào:

- Hãy xem tờ giấy kia đi.

Tôi không thích giọng nói của ông. Đinh tai. Khàn khàn. Tôi vơ lấy tờ giấy. Bỗng dưng, tôi sợ.

Đó là một bức vẽ vụng về: một chiếc quan tài được vẽ bằng những nét bút to đùng, mực đen trên nền trắng. Trên đó là một dấu thập. Dưới chiếc quan tài là một dòng chữ đen to: LÉONE BEAUREGRET. Tên mẹ tôi.

Carabine cười phá lên:

- Thật là ngu ngốc !

Tôi rùng mình:

- Chắc chắn là không...

Mẹ im lặng. Không giống mẹ chút nào cả.

Bố lưỡng lự, giải thích:

- Hai bức thư này được gửi tới ngày hôm qua. Bố mẹ quyết định nói với các con chuyện này.

- Chuyện gì cơ ?

Mẹ bắt đầu:

- Các con có nhớ chuyến đi của mẹ tới California vào năm ngoái không ? Mẹ đi điều tra về vụ một kẻ buôn bán ma túy, một tên Pastor nào đấy, đã mất tích ngoài biển. Hắn ta bị tình nghi đã tổ chức một đường dây buôn bán côcain giữa Nam Mỹ và nước Mỹ.

- Thế thì sao ạ ?

Mẹ thở dài:

- Ở đó, người ta đã đe dọa mẹ. Một cậu bé đã giúp mẹ. Hơn cả giúp nữa...

- Nhưng...

Mẹ cắt ngang:

- Cái quan tài này là lời cảnh cáo mới. Rất nghiêm túc.

Mẹ kể. Carabine nghe. Tôi cũng vậy, cuộn mình trong một chiếc ghế bành cũ. Cái mùi da cũ quen thuộc bao quanh tôi, làm cho tôi yên tâm.

- Mẹ lần theo dấu vết của tên Pastor tới Bogota, tới Caracas, và cuối cùng tới San Diego, nước Mỹ. Một thành phố kỳ lạ, chiến căng xen lẫn những bãi nghỉ, bao bọc bởi những vùng biển bao la, nằm khuất giữa sa mạc và đại dương. Mùa hè ở đó kéo dài suốt năm...

Tôi nhắm mắt lại. Giọng nói của mẹ lúc trầm lúc bổng, như những đợt sóng trên cát.

- Một hôm, một tên chỉ điểm, một tên Morelio nào đó, đã hẹn gặp mẹ tại bến tàu vào lúc bình minh.

Im lặng.

- Mẹ nhìn thấy những bến cảng hoang vắng, những con chim mòng biển, những đồng rác rưởi, những kẻ ăn mày già nua nằm co rúm dưới những tờ báo...

Trí tưởng tượng của tôi bỗng khởi động, như một động cơ. Các hình ảnh hiện lên: những con tàu chở hàng to kềnh ồm ướt, han gỉ, những chiếc cần trục dựng đứng, vẻ đe dọa, tựa như những cái giá treo cổ, ánh mặt trời của buổi bình minh mờ ảo, đáng ngờ, như một con mèo lúc mới tỉnh giấc. Xa hơn một chút là những cái bóng dẹt và yếu điệu của những tàu sân bay.

Mẹ tiếp tục:

- Không thấy Morelio. Thay vào chỗ của hắn ta, một thằng bé đứng nhìn mẹ.

Carabine sốt ruột ngắt lời:

- Thằng bé ở trong bức ảnh !

- Cậu ta không biết là mẹ giấu một chiếc máy ghi âm trong túi xách. Mẹ vẫn luôn mang nó bên mình.

Một tiếng cạch của máy cát-xét. Tiếng mẹ và tiếng của thằng bé tóc vàng: một thứ tiếng Anh chậm rãi, dễ hiểu. Tiếng kêu của những con mòng biển, tiếng còi phía xa xa, tắc tị.

- Bà là bà người Pháp ? Bà Léone Beauregret có phải không ạ ?

- Đúng thế. Ông Morelio cử cháu tới à ?

Tôi liếc qua gương, những đám mây, đại dương. Tôi đang cùng với họ, trên bãi biển. Làn gió mặn quất vào mặt tôi, làm cho mái tóc tôi trở nên dính nhờn nhờn. Tôi thấy đôi mắt xanh của thằng bé sáng lên.

- Không... đúng ra...

Mẹ do dự:

- Cô không hiểu.

Thằng bé chột chú ý:

- Cô nói tiếng Anh rất giỏi.

Giọng mẹ tiếp tục, với một sắc thái mà tôi biết: thằng bé kia đã làm cho mẹ hài lòng. Bà cảm thấy có thiện cảm với nó. Mà tại sao lại không cơ chứ ? Quyển rũ.

- Cám ơn.

Tôi... tôi nhìn thằng bé, cậu ta căng thẳng, lo âu, day dứt bởi một mối hy vọng cay đắng và giận dữ. Đột nhiên, cậu ta đứng thẳng lên một cách đĩnh đạc và tuyên bố:

- Vậy, cô từ châu Âu tới có phải không ? Có ngày, cháu sẽ tới đó.

Mẹ không đáp lại. Thằng bé nhắc lại:

- Sẽ có ngày cháu tới đó ! Cháu chán đi lang thang trên những bãi biển, nhất là với sự bẩn thỉu của bờ cát này, gần như không có giày để mà đánh xi.

Tôi đoán được nụ cười của mẹ, bà tán thành:

- Hắn là như vậy.

Cậu ta cười với mẹ, nói liền một hơi, bằng một giọng rõ ràng:

- Cô đang bị nguy hiểm. Nếu như cháu cứu sống cô, cô sẽ đưa cháu tới đó chứ ? Tới châu Âu ấy ? Rồi xa đây ? Ở châu Âu có mùa đông, và không có những băng đảng, không có những vụ ám sát, buôn bán ma túy. Ở đây, lúc nào cháu cũng sợ, và cháu ghét ánh nắng.

Mẹ khẽ lắc mái tóc vàng; tôi đã không để ý, tóc của mẹ có màu giống hệt màu tóc của thằng bé.

- Cháu biết đấy, châu Âu cũng có những yếu điểm của nó.

Không thềm nghe mẹ nói, cậu ta sốt ruột hỏi:

- Cô ở khách sạn Hilton có phải không ạ ? (Những bức thư, những bưu thiếp của mẹ đều từ đó gửi về).

- Sao cháu biết ?

Cậu bé hỏi luôn:

- Cô có gia đình rồi phải không ?

- Ừ

- Ở Pháp phải không ?

- Đúng. Ở Paris.

Giọng mẹ luôn tươi cười. Thằng bé đã làm cho mẹ vui, làm cho mẹ hài lòng.

Thằng bé đánh giày rít lên với vẻ ngạo mạn, nhìn chăm chăm vào mặt mẹ với vẻ, với vẻ... Tôi muốn thực sự ở bên cạnh nó, trên bến tàu bắn thủy, tôi sẽ quăng nó xuống cái thứ nước nhơ nhớp, vấy dầu kia.

Nó nói đùa:

- Ưm... Chồng cô thật may mắn.

Bố thở dài. Mẹ nói rõ hơn:

- Cô có hai con gái, nhiều tuổi hơn cháu một chút.

Nó quệt đôi chân trần lên bến cảng ẩm ướt, gõ gõ ngón tay lên chiếc thùng đánh giày, nhăn nhó với vẻ mỉa mai:

- Tiếc quá... nhưng nếu như các chị ấy cũng giống cô thì cũng không tồi...

Tôi muốn bạt tai nó. Mẹ cười lớn:

- Cháu là một chú chim kỳ cục.

Tôi nghe thấy tiếng kêu của những con mòng biển, chói tai, đứt khúc, ám ảnh, lẫn giữa những tiếng còi rất to của những chiến hạm, giữa tiếng vù vù của những chiếc máy bay tiêm kích.

Mẹ hỏi bằng một giọng sắc sảo:

- Thế nào, nguy hiểm chết người à ? Morelio cử cháu đến để bảo vệ cô à ?

Kevin lắc lắc mái tóc bù xù:

- Chính hắn ta sẽ giết cô. Tối nay, hắn ta sẽ lại gọi điện cho cô. Hắn ta sẽ hẹn gặp cô ở một khu phố nguy hiểm... và hắn ta sẽ hạ cô.

- Cậu bị điên rồi.

Thằng bé tỏ vẻ tinh ranh:

- Cháu biết mọi chuyện, cháu đi mua đồ cho họ, họ không nghi ngờ một thằng nhóc...

Trước khi bà kịp đáp lại, nó khẳng định lại bằng một giọng khoác lác:

- Cô đừng sợ ! Đến ngày mai họ mới thanh toán cô cơ. Nhưng không có vấn đề gì: cháu sẽ cứu cô, cháu có ảnh trong các tờ báo, và cô sẽ đưa cháu đi. Hết rồi nước Mỹ, mặt trời đao búa và những chiếc giày để đánh xi !

Cậu ta lo lắng:

- Có phải ảnh màu không hả cô ? Người ta sẽ thấy rằng tóc cháu màu vàng phải không ạ ? Như những người châu Âu ấy. Không phải như những tên cướp đang tàn sát khắp nơi. Còn vàng hơn cả tóc cô ấy chứ !

Một ý nghĩ kỳ cục. Nhưng nó chợt xoay người lại nhanh như cắt đẩy người mẹ ra:

- Coi chừng !

Một tiếng kêu, một tiếng đạn nổ, lại một tiếng kêu.

Mẹ tắt băng. Tôi có cảm tưởng rằng vô số những quyển sách kia cũng cảm giác được bụi và ẩm mốc, rằng những chiếc ghế bành cổ kính kia rách toang ra như những tờ giấy.

- Mẹ không bị thương. Cậu ta quỳ sụp xuống, tay ôm lấy vai trái. Hẳn là cậu ta đã không được biết nhiều lắm về Morelio và âm mưu của hắn ta...

Cuộn băng lại tiếp tục chạy, thẳng bé ấp úng:

- Cháu cứ nghĩ là chúng ta còn có thời gian !

Lại một tiếng súng nổ. Cậu ta rên rỉ, mê sảng:

- Chạy đi !

Cuộn băng thực sự dừng lại. Tôi chớp chớp mắt, quay trở lại với gian phòng. Bố kia. Carabine. Mẹ dường như đang suy nghĩ, mơ mộng.

- Một tiếng sau, mẹ cùng với cảnh sát quay trở lại. Kevin đã biến mất.

Bà thở dài:

- Mẹ đã không thể tìm lại được cậu ta. Cảnh sát khuyên mẹ nên từ bỏ cuộc điều tra của mình, rời California thật nhanh. Và Morelio cũng đã chết: không còn cách nào có thể hỏi cung hắn được nữa. Mẹ đã để lại tiền và những thông tin để người ta tìm lại thằng bé.

Mẹ cầm lấy hai tờ giấy trên mặt bàn:

- Sáng nay, khi tới nơi, mẹ mở thùng thư ra xem. Một người bạn California đã báo cho mẹ rằng ông ấy đã tìm thấy Kevin. Ông ấy gửi ảnh nó cho mẹ. Và cũng cùng trong chuyến thư đó, mẹ đã nhận được lời đe dọa giết mẹ.

III

VENDEREDI 13

Ngày lại qua ngày. Không có tin tức gì về những kẻ đã làm ra chiếc quan tài kia. Ngược lại, về phần Kevin, hàng ngày chúng tôi nhận được: thư, điện tín, điện thoại.

Ở đó, người ta đã tiêm chủng cho cậu ta. Những nhân viên của Lãnh sự quán đến gặp cậu ta, dạy cậu ta đọc, viết, và có thể cả hắt hơi bằng tiếng Pháp nữa.

Một hôm, CẬU TA gọi điện. Mẹ nhắc máy.

Trong tai nghe, tôi nghe thấy giọng cậu ta khàn khàn, gần như tàn nhẫn. Một cảm giác lạ lùng: như thả những động vật bò sát đang trườn dưới nước qua đường dây điện thoại.

Tôi rùng mình, chớp chớp mắt. Đủ rồi, Caravelle, không mơ mộng nữa.

Mẹ trao đổi rất nhanh, với một nụ cười lạ lùng. Tôi thấy mẹ... khác thường. Trẻ hơn thường lệ, vui hơn. Trái tim tôi thắt lại.

Carabine ngồi trong một góc, làm ma-két những chiếc tàu con thoi Columbia. Niềm say mê của nó: nó đã có tàu con thoi Challenger, tháp London, tháp Eiffel, cây cầu Brooklyn. Những mảnh kim loại, những chiếc vít nhỏ xíu, hàng triệu chiếc đai ốc, hàng cây số kiên nhẫn. Không thể tin nổi, cô em gái tôi.

Tôi quì bên cạnh nó, thì thầm:

- Này ! Mà có thấy mẹ lạ không ? Từ khi mẹ quan tâm đến cái thằng Kevin ấy.

Carabine nhìn tôi mĩa mai:

- Em, chị biết không, em đã có Banzai của em, những ma-két của em, không cần mất thời gian với một tên gang-xơ nhãi ranh.

Lúc nào cũng đáng yêu; phải đặt cho nó cái biệt danh Mitraillette (Súng tiểu liên) mới được. Tôi không đáp lại. Bực mình. Nó làm cho tôi mệt mỏi.

Nó lại cười khẩy:

- Mà này, anh chàng thuần chủng mèo của chị, cái anh chàng Vendredi 13 của chị đâu ấy nhỉ ? Chị không gặp lại anh ta à ?

Điều này lại khiến tôi nhói đau. Nơi hòng tôi, trong ngực tôi. Một chút ít trong tim tôi nữa.

Phải thú nhận rằng: dù không có lý do gì, tôi vẫn lang thang ở Trocadéro. Tôi qua đó, rồi lại qua đó, mơ mộng. Không thấy gì cả.

Quí tha ma bắt Carabine, những cái ma-két, điện thoại đi. Tôi làu bàu.

- Được. Tôi đi.

Đúng lúc đó, mẹ đặt máy điện thoại xuống. Vui không thể tưởng nổi:

- Kevin rất khỏe !

Tất cả bỗng bùng nổ trong đầu tôi. Tôi hét lên:

- Kệ xác nó ! Con, con cuốn xéo đây.

Lần duy nhất mẹ mất bình tĩnh:

- Nhưng ? Julie...

Julie, cái tên thật của tôi, và Jeanne, của Carabine.

- Julie...

Nhưng điều đó chỉ làm cộm trong lòng không phải lúc mềm lòng.

Carabine khẳng định:

- Chị ấy ghen đấy. Với một thằng người Mỹ mọi rợ.

Carabine không bao giờ ghen. Cô em bằng đá, bằng gỗ, bằng đá hoa cương của tôi ấy. Một mẫu gạch. Cô gái người máy. Và thật ngu ngốc: nó thậm chí không hiểu được rằng mẹ không nghĩ đến gì khác ngoài Kevin.

Carabine nhắc lại:

- Đồ ghen tuông !

- Không phải thế !

Tôi đi ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Chiều thứ Bảy: không phải đến trường. Tôi đi bộ trên phố, không chủ định, tôi cảm nhận được mưa bụi của tháng Mười một.

Những cửa hàng hoa, quầy hoa quả được che bởi những miếng vải dầu. Lũ nhóc chạy nhảy. Tôi khóc. Một mình. Cứ như vậy, ở ngoài, giữa trời mưa gió, vào ngày thứ Bảy, một ngày thứ Bảy không có Vendredi 13.

Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với tôi. Tôi rẽ một cách vô thức, gần như một người điên, chỉ vì một thằng nhóc trong ảnh, vì một anh chàng trượt pa-tanh, vì một con mèo không bình thường, vì Banzai kẻ không hề muốn tôi.

Tôi tới Trocadéro. Bây giờ trời mưa nặng hạt hơn. Chỗ nào cũng có những vũng nước, có thể dìm được vô số những con mèo đen, trắng, hay xám.

Sân chơi vắng tanh. Không thấy Vendredi 13, cũng chẳng thấy Banzai. Không ai cả. Phía cuối sân, tháp Eiffel ngập mình trong mưa rào, mờ nhạt, lơ lửng.

Tôi đợi, bất chấp trời mưa, bèn bĩ trong nỗi buồn. Nước quất mạnh vào mặt tôi, chảy trên tóc tôi, lăn trên má tôi.

Tôi tựa vào hàng lan can giá lạnh nổi lên giữa Paris và sông Seine. Tôi nghĩ đến San Diego, những bến cảng lúc bình minh, những con tàu chở hàng đầy hiểm nguy, mạo hiểm...

- Xin chào !

Tôi quay người lại. Vendredi 13. Ướt sũng. Không có ván trượt pa-tanh, đôi giày thể thao mòn vẹt, nổi bông bênh, một thác nước Niagara trong cái túi dết.

Mái tóc mượt và dày dính vào cổ, trán cậu ta. Chiếc áo trượt tuyết ướt sũng tạo cho cậu ta dáng vẻ khốn khổ của một kẻ lang thang. Lúc nào cũng ở trên vai, con mèo đen trông có vẻ mặt của một kẻ thất nghiệp.

Tôi lăm bắm trong kẽ răng:

- A... Xin chào.

Tôi không biết nói gì khác. Sự ngốc nghếch của tôi làm tôi nổi cáu. Cáu với cậu ta. Tôi. Cáu với con mèo, con mèo chết tiệt. Nó quan sát tôi: mắt sắc, mờ ảo qua làn mưa. Tôi lắp bắp:

- Này... Bạn không lạnh sao ? Bão đấy...

Thật ngu ngốc ! Cậu ta mỉm cười, lắc đầu, hai hay ba dòng nước đang chảy xuống tai con mèo, choáng ngập !

- Tôi thích nước. Tôi sinh ra bên bờ một con sông lớn. Một lần, tôi đã bám vào xác của một con thuyền đắm trong suốt ba ngày.

Tôi tròn xoe mắt:

- Bạn bị đắm tàu à ?

Cậu ta nhún vai:

- Ừm... Còn bạn, bạn làm gì giữa trời mưa thế ?

Ai cha. Tôi lúng túng đáp:

- Ừm... Tôi cãi nhau với, với... ừm... em gái tôi.

Vendredi 13 mỉm cười tinh nghịch. Bất ngờ. Đáng yêu. Điều đó làm cho tôi thấy ấm lại:

- Cãi nhau à ? Ngày... Vì anh bạn trai của các bạn, đấy... anh chàng Banzai ấy à ?

Cười hay không, cậu ta đang nói chuyện gì đây ? Tôi phản kháng:

- Đấy là bạn trai của NÓ. Tôi cóc cần cái anh chàng Banzai ấy !

Có thể nói rằng con mèo cũng không thêm tin tôi. Con vật bẩn thỉu ! Tôi phản ứng lại:

- Được, chúng ta sẽ ở lại đây cho tới khi nào tháp Eiffel hắt hơi thì thôi nhé ? Tôi sẽ cho bạn một thanh sôcôla.

Lại mỉm cười. Tôi luôn thích thế.

- Đồng ý.

Một ý kiến hay. Chúng tôi đi. Chúng tôi bỏ sân chơi lại cho những dòng suối, cho những thác nước, đúng là ngày tận thế thực thụ.

Chúng tôi bước nhanh, tôi lên quan sát cậu ta. Tôi muốn biết về cậu ta và con mèo không thể chấp nhận được của cậu ta, về câu chuyện đắm thuyền. Và sau đó... vì sao cậu ta lại biết được tên của Banzai ? Cậu ta đẹp trai, O.K., nhưng còn tôi, tôi cũng chẳng phải kẻ ngốc nghếch.

Tôi hỏi, mặt chẳng tỏ vẻ gì cả:

- Trường học của cậu gần đây chứ ?

Cậu ta do dự.

- Tôi làm việc trong một cửa hàng cắt tóc với tư cách của một người học việc.

Học việc sao ? Tôi chưa bao giờ gặp cả. Tôi chỉ tưởng tượng ra họ ở trong những nhà máy tối om và những ga ra đầy dầu mỡ. Không có mèo.

Cậu ta giải thích cho tôi:

- Phố Vistule, gần đại lộ Choisy. Và tôi học tiếng Pháp. Tôi từ một trại tị nạn đến đây.

Trại tị nạn ? Được. Lại một điều bí ẩn nữa. Rồi sẽ biết. Tôi nghĩ:

- Choisy à ? ở quận XIII có phải không ?

- Đúng. Người ta gọi đó là "khu phố Tàu", ở đó có người Trung Quốc, Campuchia, Việt Nam, nhưng ông chủ của tôi lại là người Ý. Trước đây, tôi sống ở Nice.

Tôi nhắc lại:

- "Khu phố Tàu". Bố của Banzai thường đến đó. Ông ấy lãnh đạo một hiệp hội ở đó.

Vendredi 13 cãi lại một cách cụt lùn:

- Anh ta may mắn thật, cái anh chàng Banzai ấy.

Thôi được. Không nhấn mạnh nữa. Tôi nhìn cậu ta với vẻ ngây thơ:

- Ông ta thật tử tế khi cho cậu nghỉ một ngày như thế này.

Cậu ta nhăn nhó:

- Ông ta tưởng là tôi bị ốm.

Và đến đó, Vendredi 13 dừng lại. Đứng sững lại Thực sự. Đúng góc phố. Cậu ta nhìn thẳng vào tôi:

- Tôi muốn gặp lại bạn.

Bùm ! Tôi cảm tưởng như đang đội tháp Eiffel trên đầu, thêm cả tàu con thoi Challenger, thêm cả tàu vũ trụ Columbia, một mảnh của sao Hỏa.

Tôi tựa người vào tường. Ấm ướt, trơn tuột tuột, khắp người tôi sưng nước, đôi giày của tôi bị hỏng. Tôi ấp úng:

- Tôi á ?

Cậu ta nói đùa:

- Bạn đã không sợ tôi. Bạn rất dũng cảm.

Dũng cảm, tôi ư ? Ôi chao ! Con mèo cũng đùa. Con vật này mới tốt bụng làm sao. Tôi ngưỡng mộ loài mèo !

Tôi hít mạnh một hơi:

- Nghe đây. Tôi là Caravelle. Julie. Julie Beauregret. Em gái tôi là Carabine. Jeanne Beauregret. Thiên tài về mọi mặt. Học sinh giỏi môn toán, nữ hoàng môn thể dục. Bạn... bạn không nhầm đấy chứ ?

Cậu ta cười to hơn:

- Tôi muốn gặp lại BẠN.

Chúng tôi đến tiệm cà phê. Thật may mắn, toàn thân tôi run lên, người tôi lả đi, tôi như bị sét đánh: không còn chút sức lực nào nữa.

Bad Luck ngồi trên góc bàn như một viên quan trong cung điện bằng ngà. Người nó khô ráo. Chúng tôi cũng vậy.

Tôi nhắm nháp món sôcôla, tuyệt vời. Vendredi 13 uống một cách chậm rãi, quan sát tôi. Cậu ta đề nghị:

- Hãy hỏi tôi đi.

Tôi hỏi:

- Về chuyện gì cơ ?

- Về tôi. Tôi không có thói quen nói. Tôi chỉ có một mình, từ rất lâu rồi. Vậy hãy hỏi tôi đi.

Được. Tôi phải bắt đầu bằng cái gì đây ? Vui lên, Caravelle, mọi việc luôn diễn ra tốt đẹp.

Tôi cười:

- Tuy nhiên, thường thường, những người thợ cắt tóc thường hay chuyện. Cậu...

Cậu ta càu nhàu:

- Tôi không thích ông chủ của tôi. Tôi không thích cái nghề ấy. Tôi không thích những người khách hàng lảm nhảm.

Được. Được. Chúng ta sẽ vui đùa vào dịp khác. Tôi húng hắng ho:

- Xin lỗi.

Cậu ta nhắc lại:

- Hãy hỏi tôi đi.

Nào, Miss Interpolo. Nhà gián điệp vĩ đại.

- Bạn bị đắm thuyền khi nào vậy ?

- Cách đây một năm.

- Tại sao ?

- Người ta muốn giết tôi.

- Tại sao?

- Tôi không thể nói cho bạn được.

Hãy khoan ! Xin chờ một giây. Bộ phim, câu chuyện, cuộc đối thoại này là cái gì đây ? Tôi, tôi chẳng hiểu tí gì cả, cậu ta điên hay tôi điên đây ?

Tôi nhìn quanh mình: một quán cà phê bình thường, với một cái quầy hàng, một máy hát tự động, những cú hắt hơi, hơi nước đọng trên kính. Những cái bàn vuông, những miếng lót cốc bìa bằng bìa cứng hình tròn, những người phục vụ mặc gi-lê đen và sơ mi trắng, một ông chủ ăn mặc tuềnh toàng. Những con người bình thường, không có mèo, không có ván trượt pa-

tanh. Không...

Tôi nhắc lại:

- Giết... bạn?

- Đúng thế.

- Tại sao ?

Không phải, điều đó lại bắt đầu ! Vendredi 13 lưỡng lự:

- Tôi sẽ nói cho bạn biết nếu chúng ta còn gặp lại.

- Tuần sau nhé ?

- Nếu bạn muốn.

- Thứ Bảy nhé?

- Không. Tôi phải làm việc suốt cả ngày.

Những người thợ cắt tóc chết tiệt, quỷ tha ma bắt họ đi ! Tôi gợi ý:

- Thế buổi tối?

- Buổi tối, tôi phải làm việc, tôi học tiếng Pháp. Và Chủ nhật, tôi ôn bài.

- Tại sao ?

Một biểu hiện nguy cấp trên mặt cậu ta. Lo âu, tức giận kìm nén.

- Tôi PHẢI học. Để được ở lại đây, ở Pháp. Và không phải làm thợ cắt tóc nữa.

Cậu ta sa sầm mặt:

- Nếu tôi không học, nếu tôi đi chơi với một cô gái, thậm chí là với một cô gái xinh đẹp như bạn, thì tôi sẽ không bao giờ đạt được mục đích. Tôi không muốn bị tóm cổ !

"Xinh đẹp" ! Thôi ngay cái món sôcôla này đi, hãy mang cho tôi một bể sâm panh !

Nhưng điều bí mật kia lại trở nên kỳ quặc. Chúng ta hãy tiếp tục cuộc điều tra:

- Vậy, tại sao bạn lại làm thợ cắt tóc ?

- Tôi đã học trong trại tị nạn. Ở đó, cần phải có một nghề.

Trại... Tôi nhớ lại những hình ảnh trên truyền hình, những bài phóng sự. Dây thép gai, chòi canh, những bàn tay bị cột vào chấn song, làm mòn những cái cọc bằng gỗ.

Tôi bắt đầu lại, chẳng hạn với cảng San Diego, những căn trực, những chiếc tàu chở hàng. Tôi đứng dậy. Tôi rời quán cà phê. Tôi phát hiện ra cái trại.

Tôi nhìn thấy biển. Không phải Côte d'Azur và những kỳ nghỉ hè, cũng không phải những bãi biển trắng và uốn lượn, dài vô tận của đảo Martinique, cũng chẳng phải những con sóng ầm ướt và dầm dề của những bến cảng ở Mỹ.

Nơi khác. Đó là biển Đông, màu xanh và âm u, những hòn đảo nhỏ xanh tươi, tròn trịa, trông tựa như tấm lưng của những loài vật khổng lồ thời tiền sử. Những tấm ván ẩm ướt của các lán trại, những dây thép, những hàng giậu. Những đội cảnh sát tuần tra đang canh gác, kiểm soát, cấm đoán.

Tôi nhìn thấy cậu ta. Vendredi 13 dưới một cái lều bằng vải ka ki. Một chiếc ghế đẩu để cho những người gầy guộc, lo lắng ngồi. Tiếng kéo kêu lách cách, những lọn tóc đen của đám dân tị nạn rơi xuống đất, chất thành đồng...

Tôi đột nhiên hỏi:

- Ở trại bạn đi chân đất à ?

Ngạc nhiên, cậu ta trả lời mà không hiểu tại sao:

- Đúng vậy.

Đám tóc đã cắt phủ đầy mặt đất, lướt qua những ngón chân của cậu ta. Tôi mỉm cười, không phải với cậu ta. Với một Vendredi 13 khác, đang ở gần biển, trong trí tưởng tượng của

tôi:

- Bạn cắt tóc cho mọi người và giẫm lên trên tóc... Êm lắm phải không ?

Cậu ta nhìn tôi một cách kỳ lạ, như thể tôi là một mụ phù thủy.

- Phải...

Tôi biết. Tôi cảm thấy. Đôi chân trần của cậu ta giẫm lên chiếc thảm kỳ cục kia, tựa như lớp lông của một con thú khổng lồ, mịn màng, êm ái. Cái kéo của cậu ta sáng lên, cắt đứt, kêu lách cách. Cậu ta cắt nhanh. Cậu ta để một cái bát cũ lên trên đầu những đứa trẻ, điều đó giúp cậu ta. Cậu ta thu về những đồng tiền nhàu nát, những đồng xu mờ xỉn, một vài điều thuốc lá.

- Này, bạn đang mơ đấy à ?

Tôi quay trở lại với quán cà phê. Vendredi 13 nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi lắc đầu. Những hình ảnh kỳ cục... khiến ngay cả tôi cũng trở nên bối rối. Carabine không hiểu tôi, nó cho rằng tôi bị điên. Mặc xác Carabine.

Vendredi 13 khẽ động vào tay tôi, nhắc lại:

- Bạn mơ đấy à ?

- Không...

Nào, Caravelle: cô là một nhà thám tử vĩ đại, là cô cảnh sát. Cô còn có một đồng những câu hỏi cần phải hỏi.

- Được rồi. Thế tên cậu là gì ? Tại sao lại là Vendredi 13?

- Thực ra tôi tên là Minh. Nhưng ở trại người ta nói rằng tôi... mang lại rủi ro. Một ông bác sĩ người Pháp của Hội Chữ thập Đỏ đã đặt cho tôi cái biệt danh này.

Tôi nhìn con mèo. Bad Luck. Nó đang ngủ gà.

- Cậu nói đùa ?

- Không. Nhiều người quanh tôi đã chết.

Bỗng nhiên, tôi chợt nhớ đến mẹ. Chiếc quan tài, những lời đe dọa, những phát súng trong băng. Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi đây ? Toàn thế giới đang rối loạn, đảo lộn.

Vendredi 13 đặt cái cốc không của mình xuống:

- Bạn đi chu du đấy à ?

Tôi đã quên hết. Tôi, Caravelle, cùng với một chàng trai. Giống như em gái tôi.

Chúng tôi ra đi. Cùng với con mèo.

Màn đêm buông xuống: gần tới công viên Vert-Galant, chúng tôi nhìn dòng nước sông Seine tối đen, đang chảy, rất nhanh.

Vendredi 13 thì thầm:

- Sao tôi thích nước đến thế. Tôi thấy nhớ biển quá.

Tôi lo lắng:

- Tuy nhiên, vụ đắm thuyền...

Cậu ta khẽ vuốt ve lườn của con Bad Luck. Tôi thấy ghen với con vật kia !

- Đúng... Cái xác thuyền đắm đó vỡ toác ra, từ từ rời tung ra. Tôi thấy đau ở cánh tay, và rất lạnh... Muối thiêu đốt đôi mắt tôi, tôi cảm giác thấy những ánh đèn pha trên những con sóng. Tôi nghĩ về New York, Paris, về những thành phố lớn, tôi bám chặt lấy, tôi muốn biết về chúng biết chừng nào...

Tôi không dám trả lời, nhưng tôi rất vui: cậu ta đã mơ giống tôi. Cậu ta bị ám ảnh bởi những ảo tưởng vu vơ, thất thường. Chúng tôi giống nhau.

Sông Seine rộng thêm ra, gầm lên, nghiêng ngả hai bên bờ, phồng bụng lên như một con vật đang lúc no nê, đại dương mê mông. Mảnh thuyền vỡ lắt lư, tôi thấy đôi bàn tay rách nát của Vendredi 13, mặt cậu ta cứng đờ, ướt sũng. Bám trụ, chống đỡ với cái lạnh và chứng chuột

rút, thêm một giờ nữa, một ngày nữa.

- Nhìn này !

Giọng nói của cậu ta lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Cậu ta lôi từ trong túi dết ra một cái mũ cát-két để đội lên đầu, một mẩu xúc xích mà con Bad Luck chỉ tộp một miếng là chén gọn, một cái hộp đồ vẽ màu đen. Cậu ta tiến lại gần một thân cây, vẽ lên đó một bức tranh kỳ cục: bóng của một con mèo bị một mũi tên hay một cây lao móc đâm xuyên qua.

- Đây là chữ ký của tôi. Ở trại, tôi đã đánh dấu cái giường của tôi, cái góc lán của tôi như thế này. Địa phận của tôi.

Tôi mỉm cười:

- Với cái mũ cát-két và một cái túi đựng đầy đồ nghề, trông bạn giống như một người lính tí hon ấy.

Cậu ta sầm mặt:

- Dường như tôi đã là người lính thì phải ? Thậm chí ngay cả ở đây, tôi vẫn nghi ngờ điều đó.

Cậu ta thò tay vào trong túi, lấy ra một cái kéo rất to:

- Thó được của ông chủ đấy. Kể từ khi ở trại, lúc nào tôi cũng phải có vũ khí...

Tôi đặt bàn tay của mình lên cánh tay cậu ta. Tôi muốn cậu ta ôm tôi, nhưng cậu ta đột ngột tránh ra xa, như thể những kỷ niệm của cậu ta đã đầu độc dòng nước tối đen và buổi hoàng hôn.

- Bạn phải về nhà thôi.

- Hãy đợi đã...

Tôi vô tình kéo tay áo của cậu ta lên và phát hiện ra một vết xăm trên cổ tay của cậu ta: năm cái chấm màu xanh xếp thành một hình tam giác.

- Cái gì thế ?

Cậu ta gập mạnh tay áo xuống:

- Bạn đừng quan tâm tới nó !

Tôi nhận thấy có sự nguy hiểm, một điều bí mật. Tôi phải nấn nỉ:

- Có chứ ! Hãy nói cho mình biết !

Ở nơi khác, tại một địa điểm khác, có lẽ cậu ta đã không nói cho tôi biết, nhưng dòng nước và màn đêm đã chia cắt chúng tôi với Paris, với gia đình tôi, với những người bình thường...

- Vết xăm này có nghĩa là tôi đã thuộc về hội Tam Hoàng. Những hội Tam Hoàng...

- Mình biết ! Đó là những tổ chức bí mật tồn tại khắp nơi ở châu Á. Mẹ mình đã nói với mình về chúng. Nhưng... đó là những người rất nguy hiểm.

Cậu ta nở nụ cười bối rối, khổ đau:

- Có thể chính tôi cũng nguy hiểm chẳng ? Trong trại, cần phải biết...

Màn đêm tràn từ cây cầu này tới cây cầu khác, nước đang lắng nghe chúng tôi, bảo vệ chúng tôi.

IV

PASTOR

Mẹ quay một chương trình phỏng vấn cho truyền hình. Thật vẻ vang !

Bố làm việc, để thay đổi không khí. Trốn trong một gian buồng nhỏ hình tròn, Carabine và tôi theo dõi qua một ô kính trường quay của vị nữ anh hùng của chúng tôi.

Một tá màn hình che kín bức tường: mẹ với nhiều màu sắc, nhìn nghiêng, màu lục và màu đỏ và màu lam, mẹ tóc vàng và mẹ tóc đen...

Trên bàn bày sẵn những chiếc bánh nướng nhỏ và nước ép hoa quả. Nhưng cấm không được động vào trước khi chương trình kết thúc. Khó chịu thật !

Một phóng viên khác thích những sự kiện giật gân. Ông ta nói về những cuộc chu du, những cuộc điều tra của mẹ... về California. Ông ta nghiêng mình xuống phía mẹ, vẻ hau háu, lừa lọc. Ông ta đang tham dự vào chuyện gì đây ? Tôi chúa ghét đám nhà báo.

- Tôi cho rằng bà đã bị đe dọa ?

Carabine cười khẩy:

- Mẹ bị nguy hiểm à ? Chỉ ra tay một cú thôi, mẹ sẽ có thể thanh toán bọn Mafia rồi.

Tôi không nói gì, tôi quan sát mẹ trên những màn hình nhiều màu sắc. Mẹ sợ, tôi đoán được điều đó.

Đối với tôi, đó là một sự khám phá kỳ lạ: mẹ đang lo lắng, day dứt, gần như trong tình thế tuyệt vọng. Những cảnh quay cận cảnh, không thương tiếc, đã cho tôi thấy tình trạng rối loạn của mẹ. Tôi những tưởng mẹ không thể bị tổn thương.

Tuy nhiên, bà trả lời:

- Những lời đe dọa mờ ám... Tôi không thêm quan tâm.

Carabine vỗ tay:

- Hoan hô !

Tôi, tôi cảm nhận được sự sợ hãi của mẹ.

Chương trình kết thúc. Mẹ và tên phóng viên kia đi vào gian phòng của chúng tôi: cứ run rẩy đi, những chiếc bánh nướng nhỏ !

Tôi vui vẻ khẳng định:

- Mẹ, mẹ xứng đáng được hoan hô, được tặng huân chương, được những chiến lợi phẩm. Giải Nobel !

Carabine nháy mắt, tăng bốc thêm:

- Mẹ xứng đáng có những người con gái như chúng ta !

Đôi khi Carabine nó cũng có lý đấy chứ.

Mẹ xả hơi, ôm hôn chúng tôi:

- Ban tiếp tân thật tuyệt vời. Mẹ rất muốn tặng tiền tiêu vặt cho các con đấy !

Tên nhà báo kia nói không suy nghĩ:

- Con gái bà đấy à ? Nhưng mà các cô ấy...

Hắn ta cắn môi, lẩm bẩm:

- Ừm... Rất xinh đẹp.

Mẹ đánh mặt, phản ứng lại bằng một giọng sắc sảo:

- Tôi xin giới thiệu với anh Jeanne và Julie.

Tên đáng ghét kia nở một nụ cười giả dối:

- Tôi không biết...

Hắn trở nên đúng đắn:

- ... Rằng bà có hai cô con gái song sinh.

Vẻ đau khổ, hắn ta trốn tránh sau một năm nho khô, nhắc lại bằng một giọng thương cảm:

- Thật sự rất xinh đẹp...

Carabine và tôi trao đổi cho nhau cái nhìn "kẻ thù đặc biệt". Chúng tôi nhận ra những kẻ đó từ xa, những kẻ đần độn mà gia đình tôi làm cho ngạc nhiên.

Cuối cùng thì những chiếc bánh khô khốc kia cũng chẳng ra gì cả. Chúng tôi đi bộ ra khỏi phòng quay.

Thật dễ chịu: con phố Ranelagh bày ra trước mắt chúng tôi những con gà quay mùi vị thơm ngon, phố Marronniers thì có một cửa hàng đồ chơi, tôi muốn mình mới chỉ mười tuổi, mơ mộng đến những con búp bê màu xanh, một cái tên lửa màu đỏ, và một khẩu súng của vị thủ lĩnh da đỏ, tại sao lại không cơ chứ ?

Cuối cùng là phố Pompe với tòa nhà của chúng tôi màu trắng và xám, mặt trước uốn cong, những phiến đá gắn với nhau theo đường lượn, ban công với những chấn song phức tạp, đầu sư tử, đầu cá heo, đầu rồng bằng chất giả đá hoa cương. Nhà chúng tôi, xa California, xa biển Đông.

Carabine đánh hơi được hướng đi nóng bỏng của bài toán sắp tới của nó, nó lao vào. Đồ nhãi ranh ! Tôi, tôi ở lại với mẹ. Vây quanh bởi hàng đồng sách, trông nó giống như một nữ phù thủy thông thái.

Tôi nhẹ nhàng hỏi mẹ:

- Mẹ... hơi... sợ phải không ?

- Tại sao ?

Tôi lưỡng lự:

- Con, con thường hay sợ. Ngay cả khi không có lý do gì, không có đe dọa, không có Mafia. Vậy nên con hiểu.

Mẹ kéo tóc tôi, cù nhẹ vào tai tôi, kéo tôi về phía bà.

- Cô bé phù thủy của mẹ.

Mẹ chơi trò tung hứng với cái điện thoại và nước Mỹ, những bức điện tín và cảm giác sốt ruột. Và rồi một ngày kia, họp gia đình tại phòng khách. Bố đã chuẩn bị được một cái đèn tuyệt đẹp, những ngọn lửa nhảy múa dưới tay ông. Tốt hơn điện rất nhiều !

Bố húng hắng:

- Chúng ta cần phải có một quyết định quan trọng.

Tôi đoán. Tôi cảm thấy mình bị ngập trong băng giá, trong giận dữ, họ không có quyền !

Mẹ nói rõ:

- Đó là về Kevin. Bố các con và mẹ muốn mời cậu ấy đến Pháp, đến nhà chúng ta, trong một thời gian nào đó.

Carabine chau mày:

- Ở đó không có ai lo cho nó à ?

Bố lắc đầu:

- Cậu ta không có gia đình, trừ một người mẹ đang ở trong tù vì tội buôn ma túy. Cậu ta

đã trốn khỏi nhiều trung tâm đặc biệt. Bố mẹ đã điền vào những giấy tờ cần thiết, tiêm chủng, lãnh sự quán, đại sứ quán... Kevin đã được cấp hộ chiếu. Cậu ấy sẽ ở đây, nếu như các con đồng ý.

Tôi liếc nhìn Carabine. Ngồi trong chiếc ghế bành yêu thích của mình, nó xoa xoa đầu mũi như kiểu con gái rụt rè, nó thể hiện điều đó rất tốt.

Bố nói rõ hơn:

- Bố mẹ không thể thông báo cho các con sớm hơn được bởi vì bố mẹ không dám chắc một điều gì cả. Có quá nhiều thủ tục ...

Carabine ngẫm nghĩ, vuốt ve lớp da, cuối cùng cũng phản ứng lại:

- Hay thật ! Riêng đối với chúng con, nó là một thằng găng-xơ nhãi ranh ! Chúng con sẽ hành hạ nó giữa chốn đông người, lôi ra làm trò đùa cho lũ bạn ở lớp !

Mẹ đứng im, bố nổi giận:

- Đừng có đùa nữa ! Cậu bé này chưa bao giờ gặp may mắn cả. Bố mẹ muốn giúp đỡ cậu ta.

Carabine cười khẩy:

- Dạy nó đánh giày bằng tiếng Pháp.

Tôi cựa mình trong chiếc ghế bành của mình, cười thầm. Này, này... Cô con gái vĩ đại không biết ghen cuối cùng cũng đã hơi ghen rồi đấy...

Mẹ xẵng giọng khẳng định:

- Ngoài những phố xá và bãi biển đầy rẫy bọn buôn lậu, cậu ta sẽ biết những thứ khác: trường học hoặc một lớp học nghề tốt.

Tôi lơ đãng gợi ý:

- Nghề cắt tóc chẳng hạn ?

Họ nhìn tôi, ngạc nhiên. Trừ Carabine, nó đã đoán ra, nhưng không nói gì hết. Hai chúng tôi, thỉnh thoảng vẫn hại nhau, nhưng không bao giờ phản bội nhau.

Bối rối, bố nhắc lại:

- Nghề cắt tóc à ?

Tôi tỏ vẻ thờ ơ:

- Thì... Trong băng, hình như nó rất tự hào về bộ tóc vàng của nó còn gì. Con, con không thích những người tóc vàng.

Bố ra lệnh:

- Cậu bé này đã cứu mẹ con, mẹ đã tìm kiếm cậu ta suốt gần một năm trời ! Chúng ta sẽ đón tiếp cậu ta một cách nghiêm chỉnh.

Tôi hét lên:

- Con không muốn nó ở lại đây ! Và con thậm chí không muốn nó tới đây !

Tôi quay về phía em gái. Nó buông giọng lạnh lùng:

- Con cũng không muốn.

Bố mẹ nhìn nhau:

- Dù sao thì cậu ta vẫn sẽ đến.

Tôi càu nhàu:

- Vậy, tại sao lại hỏi ý kiến bọn con ?

Mẹ đáp lại một cách khô khan:

- Đối với một số việc, bố mẹ quyết định mà không cần có các con. Bất chấp ý kiến của các con nếu như việc đó là cần thiết.

Bố nói thêm, nhẹ nhàng hơn một chút:

- Nhưng bố mẹ vẫn muốn thông báo với các con. Hãy cố trở nên đúng mực.

Chấm hết. Mẹ kết luận:

- Trong vài ngày tới, mẹ sẽ bay qua California.

Tôi phản ứng mạnh mẽ:

- Nhưng còn sự nguy hiểm ?

- Mẹ chỉ ở lại đó trong thời gian ngắn thôi.

Carabine ra hiệu cho tôi thôi, nhưng tôi cóc cần, tôi bùng lên:

- Thế đấy ! Mẹ sẽ đi tìm cái... cái thằng tóc vàng mọi rợ đó và bỏ chúng con ở lại đây !

Tôi đi ra và đóng sầm cửa lại, ban công không sụp xuống, đó quả thực là một điều kỳ lạ, tôi lao xuống cầu thang, họ có thể đang hét lên, tôi cóc cần !

Tới vỉa hè, tôi hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

Vendredi 13. Cậu ta, cậu ta sẽ hiểu.

*

* *

Hơn một giờ sau, tôi tới quận XIII.

Đại lộ Choisy sừng sững những tòa nhà chọc trời to lớn và buồn tẻ, không có gì độc đáo. Những biển hiệu khó hiểu bằng vài nhiều màu sắc đập đôm đốp trước những cửa hàng, những đồng hoa quả lạ, mùi giá đỗ và những gia vị làm tiêu tan cảm giác buồn chán mà những viên gạch lát bằng bê tông, những tòa nhà nối nhau như những vọng gác khổng lồ đã gợi nên.

Cửa hiệu cắt tóc của Vendredi 13 nằm giữa một hiệu sách Việt Nam và một cửa hàng gia vị đặc biệt bằng cỏ cây châu Á: nhân sâm, rễ cây, gia vị.

Những ô kính bẩn thỉu, những cái ghế bành hỏng, máy sấy tóc treo, lọ bình khắp nơi, không được bắt mắt cho lắm.

Vendredi 13 trong trang phục áo choàng trắng, có vẻ rất buồn bã, đang chăm sóc một khách hàng: một người châu Á thô kệch với một cái mụn cơm trên gáy. Tôi chau mày, người đàn ông kia cũng có trên cổ tay hình xăm nổi tiếng: năm cái chấm xanh xếp thành hình tam giác.

Những đường kéo lướt dưới tay Vendredi 13, cậu ta xử lý với một sự khéo léo lạ thường.

Tôi tự hỏi liệu có phải cậu ta giấu con mèo trong một cái ngăn kéo không.

Cậu ta nhận ra tôi qua một cái gương nhãn mặt, mắt lảng thật nhanh ra chỗ khác. Tôi mỉm cười với cậu ta, tròn môi lại ra hiệu cho cậu ta. Không có phản ứng. Sợ ông chủ chú ý, tôi vội chuồn đi.

Tôi đợi cậu ta ở một góc phố, tựa mình vào một hàng rào. Phía sau tôi là một sân chơi thể thao nhỏ, bọn trẻ hò hét, chạy nhảy, ném vào mặt nhau những quả bóng đá hay bóng rổ.

Khoảng nửa giờ sau, Vendredi 13 tới tìm tôi, con mèo trên vai. Con vật kia, nó chui từ đâu ra vậy ? Đó chắc chắn là một con mèo ma.

Tôi muốn cười, khóc. Muốn ôm hôn cậu ta nữa. Tôi lắc đầu:

- Mình hài lòng khi được gặp bạn biết nhường nào !

Cậu ta nhìn tôi hoài nghi, thù địch:

- Tôi không yêu cầu bạn đến.

Tôi cắn chặt răng, buộc mình phải vui lên, như một cô Carabine nào đó:

- Thế nào ? Bạn không muốn cắt tóc cho tôi sao ? Tôi, người duy nhất, độc nhất, miss Trocadéro đích thực ấy ?

Cậu ta càu nhàu:

- Đừng có tới đây nữa. Tôi không thích bạn tới gặp tôi ở đây.

Cậu ta quay gót:

- Tôi quay lại làm việc đây.

Tôi dùng tay ngăn cậu ta lại, nài nỉ:

- Xin bạn hãy nghe mình ! Mình rất hài lòng khi nói chuyện với bạn. Hôm nay mình rất cần đến bạn.

Và rồi không thể kìm mình được nữa, nước mắt tôi tuôn trào xuống cả mồm của con Bad Luck, nó xù lông đầy vẻ công phần trước khi rúc vào dưới cái áo khoác của cậu chủ.

Một mạch, không cả lấy hơi, tôi kể toàn bộ câu chuyện: Kevin, bức thư đe dọa, chuyển đi của mẹ.

Đến lượt Vendredi 13 tựa lưng vào hàng rào, nhắm mắt lại, nghĩ ngợi:

- Vậy là mẹ bạn sẽ quay trở lại California.

- Không lâu đâu.

Cậu ta sa sầm mặt, chậm rãi nói:

- Bà ấy phải dè chừng đấy.

- Nhưng...

Cậu ta thì thào:

- Tôi đã gặp những người như thế rồi... Những tên sát nhân. Cậu ta lắc đầu, nhắc lại:

- Dè chừng đấy.

Khi cậu ta đã ra đi, tôi mới nhận ra rằng mình còn chưa hỏi cậu ta về cái ông khách xăm mình kia.

*

* *

Ông mặt trời của ngày Chủ nhật đang chơi kèn trôm-pét. Banzai, Carabine và tôi đã cày ngang dọc mặt sân chơi Trocadéro được hơn hai giờ đồng hồ rồi.

Mọi việc diễn ra tốt đẹp ! Chúng tôi thể hiện rất đạt tất cả những động tác của chúng tôi, từ "ngôi sao của cái chết" tới "tam giác con rồng". Điều đó gây tiếng vang và rất ấn tượng... Nếu bọn họ đến, những con ngựa vằn của kênh FR3 ấy, chúng tôi sẽ thực hiện được bản hợp đồng đối với Hollywwwwood. Oào !

Và Vendredi 13 xuất hiện, púp, anh chàng lang thang của hư không, chàng thanh niên bí hiểm với con mèo.

Cậu ta lượn nhanh một vòng tròn quanh chúng tôi với sự thành thạo quen thuộc, cú phanh chết, đứng sững trước mặt Banzai. Họ nhìn thẳng vào mặt nhau, trao đổi vài câu bằng tiếng Việt.

Cám ơn các quý ông, chúng tôi không quấy rầy các ông chứ ? Thời buổi này, các chàng trai không được lịch sự.

Tôi hỏi Carabine:

- Mà có hiểu họ đang nói gì không ?

Nó nhún vai:

- Không có một chút ý tưởng nào...

Họ đi về phía chúng tôi. Đôi mắt xanh của con mèo sáng lấp lánh với vẻ ranh mãnh, nó, nó hiểu hết.

Carabine hỏi:

- Các cậu nói chuyện gì vậy ?

Banzai nói tránh:

- Thì... Chẳng có gì quan trọng cả...

Tôi ngưỡng mộ những chàng trai nói với tôi sự thật. Tôi hoàn toàn không có ý định bóp cổ họ. Ho-àn-to-àn không !

Carabine lấy khuỷu tay huých vào người tôi đề nghị:

- Được ! Chúng ta cóc cần. Nhưng vì bạn trai của chị đang ở đây, hay là cậu ta sẽ cùng trượt với chúng ta một lát ?

Lúc nào cũng thế nhì, cô em gái bé bỏng của tôi. Nhưng Vendredi 13 đã nhận lời, tôi không có gì phải phàn nàn cả. Đồng ý. Chúng ta bắt đầu.

Một sự thành công tuyệt vời, kỳ diệu. Vendredi 13 hoàn toàn ăn nhập với nhóm. Chúng tôi thực hiện những đường tròn, những trò đu bay, những đường lượn điên rồ, những đường hình sin ngoài sức tưởng tượng với những cách thức đáng kinh ngạc, chúng tôi nhảy qua những thanh chắn cao như đỉnh núi Mont Blanc.

Tôi lao mình như chưa bao giờ được lao. Mỗi lần bàn tay của Vendredi 13 chạm vào tay tôi, thì chao ôi ! má cậu ta sáng bừng lên, đôi khi tóc của tôi quăn cả vào cổ cậu ta...

Chúng tôi kết thúc, mình đầy mồ hôi, tự hào về mình. Những chai nước chuyển từ tay đứa này sang đứa khác, chúng tôi chỉ cười mà không nói, lại uống nữa, chúng tôi cảm thấy rất thân nhau...

Thở dốc, Carabine tựa lưng vào lan can:

- Chiều nay cậu về nhà bọn tớ chứ, Banzai. Bố mẹ tớ đồng ý mà.

Banzai do dự, không trả lời.

Tôi im lặng.

Vendredi 13 không nói gì cả.

Bad Luck kêu meo meo một cách mừng rỡ. Tôi căm ghét loài mèo !

Carabine đùa:

- Thế nào Caravelle, chị không mời bạn trai của chị sao ?

Trong trí tưởng tượng, tôi cải trang thành một con chó cái với những chiếc răng thật to, thành một con sói cái màu đen và khủng khiếp, tôi nhai rau rầu con mèo, meo, tôi nuốt trửng nó. Tôi nghiền ngấu em gái tôi, trước tiên. Tôi cảm thấy rất ngon miệng.

Tôi nắm chặt hai bàn tay để lấy can đảm:

- Mình... ừm, mình mời bạn.

Vẻ mặt dửng dưng, tôi đoán rằng cậu ta sẽ từ chối. Tôi nài nỉ:

- Hãy đến nhé ! Mình xin bạn đấy !

Bữa ăn kỳ lạ. Banzai và Carabine ăn bằng sáu người. Vendredi 13 không nhìn tôi. Cậu ta ngồi ngây người trong chiếc ghế bành của mình, chiếc túi dết dặt dưới chân, con mèo nằm thu mình trên đầu gối cậu ta. Cậu ta liếc ánh mắt sắc sảo về phía đồ gỗ, sách vở, những bức tranh.

Tôi tưởng tượng rằng cậu ta ở trong một căn phòng tồi tàn, trong khi tiền của chúng tôi tràn trề trong những bình, ngăn kéo, khắp phòng. Đây là lần duy nhất có tiền mà lại khiến tôi buồn.

Bố không có nhà. Mẹ hình như đang bận. Trong góc phòng, có một người đàn ông kín đáo, ăn mặc sang trọng, mặt không rõ nét.

Khi chúng tôi đi vào, Carabine hỏi:

- Ai thế ?

Mẹ lưỡng lự:

- Một người bạn...

Carabine nhún lông mày, ném cái áo anorak vào một góc tủ, dẫn Banzai về phía bếp và những tách sô cô la.

Tôi đoán là mẹ đã nói dối. Tôi thì thầm:

- Hãy nói cho con biết đó là ai thế ?

Mẹ nhìn tôi, thú thật:

- Một vệ sĩ.

Ốn lạnh, sợ hãi, kinh hoàng. Mẹ nói thêm:

- Ông Leroy này sẽ hộ tống mẹ tới California.

Tôi không có cơ hội để nói lại với em gái tôi; buổi chiều trôi qua chậm chạp, lạ thường, lặng lẽ. Cuối cùng, Carabine và Banzai cũng thông báo:

- Xin chào nhé. Bọn tôi sẽ đi xem phim.

Chúng đi. Tôi lại chú ý tới cái nhìn giữa Banzai và Vendredi 13. Chắc chắn là họ biết nhau...

Rõ ràng là càng lúc càng thấy khó chịu, Vendredi 13 lẩm bẩm:

- Thôi tôi cũng đi đây. Tôi phải ôn lại bài tiếng Pháp.

Mẹ đề nghị:

- À, khi Kevin tới đây, cháu hãy khuyên nhủ nó nhé.

Không trả lời thẳng vào câu hỏi, Vendredi 13 lại lướt nhìn quanh phòng, hàng nghìn quyển sách, ánh lửa làm cho lớp gỗ lát tường đỏ rực:

- Cậu ta sẽ ở đây à ? Cậu ta thật may mắn. Cháu không nghĩ rằng chúng cháu sẽ thường xuyên gặp nhau... Cháu không thích khu phố như thế này lắm. Có quá nhiều quảng trường, ở đây...

Tôi cảm thấy ngượng. Tôi thích cậu ta sống như chúng tôi, cảm thấy dễ chịu với những thói quen của chúng tôi, với quần áo đắt tiền hợp với cậu ta.

Tôi hơi xấu hổ về cậu ta, về quần áo xấu xí của cậu ta, về sự nghèo khổ của cậu ta, và xấu hổ vì đã nghĩ thế, tôi gửi cho con quỉ có vuốt một con chuột bằng đường.

Vendredi 13 đứng dậy, chào mẹ. Tôi đưa cậu ta tới tận cửa thang máy. Ngài Leroy đi theo chúng tôi. Tôi phản ứng lại:

- Tôi chỉ ra tới kia...

Ông ta lắc đầu:

- Tôi sẽ không quấy rầy cô...

Bạn nói đi ! Chúng ta sẽ nói lời tạm biệt nơi đầu lưỡi, tôi muốn giải thích hàng nghìn chuyện, nhưng chỉ thì thầm thôi:

- Cảm ơn đã đến đây.

Vendredi 13 mỉm cười bối rối:

- Cảm ơn bạn...

Cậu ta lặng lẽ xa dần phía hành lang, túi dết chéo qua vai, con mèo trên vai, chiếc mũ cát-két sụp xuống mắt.

*

* *

Tôi vừa trở lại phòng vừa nói với ông Leroy:

- Ông thật quá phiền phức.

Được... Tôi sẽ không nói điều đó. Nhưng tôi nghĩ như vậy. Rất đỗi như vậy.

Ông ta ném một cái nhìn suy tư về phía Vendredi 13 và chậm rãi tuyên bố:

- Một thằng nhóc kỳ cục. Bố mẹ cô đã được biết về cậu ta chưa ?

Tôi cãi lại một cách tàn nhẫn:

- Được đấy ! Ông hãy lo cho công việc của mình đi !

Ông ta im lặng. Và đấy: lại một người bạn nữa...

*

* *

Bữa tối, không có Carabine, tôi không ăn nhiều. Mà cả bố mẹ cũng vậy. Sự có mặt âm thầm của ông Leroy kia chẳng thay đổi được gì.

Tôi lao vào trong phòng.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ đến Vendredi 13. Tôi lò mò tưởng tượng ra cậu ta. Màn đêm, dây thép gai, thép của chiếc kéo, đại dương...

Tôi thiếp đi trên giường của mình, vẫn mặc nguyên quần áo.

*

* *

Tôi tỉnh dậy, khó chịu.

Trời đã khuya. Tôi lạnh. Tôi rời phòng mình. Họ đã ngủ. Khát nước, tôi lò dò đi về phía bếp.

Những viên than đỏ rực chiếu sáng phòng khách, những cánh cửa sổ hơi có màu vàng, những cái gậy sách nhiều màu sắc.

Tôi nhận thấy một thân hình trên thảm.

Khi tôi tiến lại gần, tôi đã biết rằng điều đó là kinh khủng, rằng tôi sẽ rất sợ. Và tôi chạm vào người ông Leroy, mặt úp xuống đất, đã chết, chiếc kéo cắt tóc cắm vào gáy.

V

KEVIN

Mẹ không đi Mỹ nữa. Hai nhân viên cảnh sát mới đến nhà chúng tôi: Fontval và Marchand. Tôi hy vọng rằng...

Tôi sợ bóng tối, sợ đêm. Tôi sợ khi bố tôi đi làm, sợ chuông điện thoại reo, sợ cánh cửa đập, sợ các bạn nhìn tôi một cách kỳ cục ở trường - tất cả các bạn đã đọc báo - và nhất là sợ từng cử chỉ, từng cái nhìn của mẹ.

Báo chí, truyền hình đều nói đến vụ mưu sát một nhà báo nữ.

Mưu sát. Họ không đả động đến Leroy, đến bàn tay lạnh giá của ông ta, đến cái kéo lạnh như băng trong bóng tối.

Bạn bè và các giáo viên, hai viên cảnh sát Marchand và Fontval là người hỏi cung tôi, nhìn chòng chọc vào mặt tôi như thể tôi mang lại tai họa.

Vendredi 13 đã biến mất. Tôi thật cô đơn.

Carabine có Banzai, cậu ta an ủi nó khi nó co rúm người trong một góc sân, che chở nó khỏi sự tò mò của kẻ khác, đưa nó về nhà chúng tôi. Còn tôi thì run rẩy một mình, khóc một mình, tôi sợ.

Một buổi sáng, túm được Banzai trong lớp học trống vắng, tôi òa khóc.

Những ngày tháng, những hình vẽ, những chữ cái đầu tên, những hình dị dạng, những vết mực được ghi dấu lên những chiếc bàn bằng gỗ. Trên tường là bản đồ thế giới, bản đồ thành phố Paris thu nhỏ.

Tôi nhìn Banzai qua hàng lệ; với mái tóc đen và cặp mắt hình bầu dục, cậu ta giống Vendredi 13 đến nỗi tôi suýt tìm con mèo đen trên vai cậu ta, tìm mùi vị của biển phẳng phất trên mặt cậu ta.

Vẻ mặt buồn rầu, vụng về, cậu ta chìa tay ra đặt lên má tôi rồi thủ thỉ:

- Caravelle...

Tôi áp nắm tay lên mắt, hít hít như một con nhóc:

- Tớ có thể làm gì được nào ?

Cậu ta cắn môi.

- Cậu hỏi tớ điều đó ư ? Thật khó, cậu...

Cậu ta thở dài, lẩm bẩm:

- Cậu giống nó quá.

Nhưng Vendredi 13 đã biến mất ! Tôi muốn biết.

Banzai đứng dậy, tôi cản đường cậu ta:

- Tớ chắc chắn rằng cậu biết cậu ta ! Hãy nói vì sao cậu biết cậu ấy đi ! Hãy nói đi !

Vẻ ngượng ngùng, cậu ta cố lảng tránh. Tôi nhắc lại:

- Hãy nói đi ! Cậu thường đến quận XIII với bố cậu. Có phải cậu đã gặp cậu ta ở đó không ?

Cậu ta lẩm bẩm:

- Tớ cũng muốn giúp cậu...

Cậu ta tránh tôi, đi ra mà không dám nhìn tôi.

Thật không phải chút nào.

Vendredi 13 đã mất tích. Anh ta đã rời chỗ ở, một căn buồng của người hầu gái gần nơi làm việc của cậu ta. Biến mất cùng với vũ khí và hành lý, mèo, túi, mũ và các điều bí mật.

Ông chủ hiệu cắt tóc không biết gì hết. Vendredi 13 không có bạn bè, họ hàng. Cảnh sát truy nã, rình rập cậu ta.

Cậu ta đã rời xa Paris. Cậu ta ẩn náu ở Paris, ở Marseille, Bordeaux, Italia... Cậu ta đã đánh cắp một chiếc xe ô tô, một con tàu, một cái xe máy, một con voi, cậu ta đã nhanh chóng chuồn đi Hồng Kông, Tasmanie, vùng ngoại ô.

Cái kéo của cậu ta. Vân tay cậu ta vẫn còn in trên đó.

Tôi gào lên với cảnh sát:

- Các ông nói lung tung rồi ! Tại sao cậu ta lại làm thế chứ !

Viên cảnh sát lắc đầu:

- Cậu ta làm vì tiền.

Cảnh sát lục soát các phòng, mở các ngăn tủ, các cặp hồ sơ của bố tôi, tài liệu lưu trữ của mẹ tôi.

Một viên cảnh sát nói:

- Một người nhập cư trái phép.. Một vài tổ chức có thể đã giúp đỡ hắn: hội Tam hoàng phương Đông, bọn Mafia. Lũ người đó biết nhau hết, thông tin cho nhau.

- Không !

Viên cảnh sát nhắc lại:

- Bọn người đó...

Ông ta nhìn tôi rồi đột nhiên im lặng.

Carabine cười gằn:

- Với bọn này, mọi người khốn khổ vì chúng.

Viên cảnh sát đỏ mặt. Hoan hô Carabine !

Tôi gào lên dứt khoát:

- Tôi không tin !

Viên cảnh sát bình tĩnh lại, nhìn tôi một cách độ lượng:

- Cô không biết rõ quá khứ của hắn thôi.

Tôi im lặng. Tôi lại nhìn thấy mũi Vert- Galant, mặt nước u buồn, bóng đêm ngái ngủ. Vendredi 13 nhìn tôi, thăm thì:

- Tôi mang lại tai họa. Có thể là tôi nguy hiểm.

Viên cảnh sát vẫy tay như để xua con sâu con bọ:

- Trong các trại tỵ nạn ở Đông Nam Á có tình trạng hỗn loạn đến nỗi...

*

* *

Tôi nằm dài giam mình trong buồng. Mắt nhắm nghiền, tôi nhìn thấy cậu ta. Vendredi đi chân đất, cát, bùn nhão dính xung quanh mắt cá chân, tóc cắt ngắn. Cái kéo sáng loáng trong tay, cậu ta nhìn tôi, cả con mèo nữa...

- Caravelle ? Có sao không ?

Mẹ lay vai tôi.

- Caravelle, dậy đi con !

Tôi bám lấy mẹ như thể tôi mới lên sáu.

- Vendredi 13 ! Minh ! Con đã thấy cậu ta !

Không có gì làm tôi yên lòng, tuy thế, tôi yêu căn buồng của mình, những bức tranh phong cảnh đồ sộ treo trên tường, nào là bãi biển, cồn cát, cây cọ ở đảo Réunion và quần đảo Seychelles, đảo Martinique, đảo Guadeloupe, những tấm hình tàu thuyền cổ đủ loại to nhỏ khác nhau.

Mẹ vuốt tóc tôi, xoa trán và má tôi:

- Con bé phù thủy bé nhỏ của mẹ, con bé tai ương của mẹ.

Tôi cuộn mình trong cánh tay mẹ:

- Cậu ta đã dọa con. Một con dao...

Rằng tôi va vào nhau lập cập, tôi cảm thấy bị ốm, tôi hoảng sợ.

- Mẹ ơi, con bị điên hay sao ấy.

Mẹ vuốt ve tôi thêm một chút, đỡ tôi ngồi, cù nhẹ vào tai tôi:

- Con tưởng tượng đấy mà, Julie...

Tôi giận dữ kêu lên:

- Con ghét cái óc tưởng tượng của con !

Mẹ tôi phản đối:

- Con đừng nói thế. Óc tưởng tượng làm cho con độc đáo, cô bé phù thủy của mẹ ạ.

- Mẹ nghĩ vậy thật sao ?

- Phải.

Tôi thở dài:

- Còn Carabine thì sao ? Nó còn thành đạt hơn con.

Mẹ khẳng định:

- Không đâu...

Thấy mẹ nói với tôi, tôi liền tranh thủ luôn:

- Khi nào con tìm được một bạn trai, thì đó phải là một Banzai đúp. Và rồi,...

Tôi khóc như mưa, mẹ lại vuốt tóc tôi và không nói gì. Tôi làu bàu:

- Dù sao thì con cũng mong họ không tìm ra cậu ta. Không bao giờ !

Mẹ do dự:

- Hai ngày nữa Kevin sẽ đến. Có lẽ điều đó sẽ làm con đổi ý...

Để khỏi làm mẹ phiền lòng, tôi lẩm bẩm:

- Vâng, vâng...

Tôi cóc cần cái tên mọi rợ tóc vàng ấy. Tôi muốn có Vendredi 13.

*

* *

Lẽ ra máy bay từ San Diego hạ cánh lúc năm giờ chiều. Mẹ và các vệ sĩ đợi ở sân bay Roisy.

Bố tôi chế tạo các nơ-tơ-rông đầu đó ở vùng Bretagne; trong phòng khách, Carabine và tôi nhìn nhau trừng trừng, không phải do nhiệt tình...

Nó nhìn đồng hồ.

- Họ chậm một chút rồi.

Tôi cũng nhìn đồng hồ:

- Không.

Nó lấy điệu bộ "gì cũng biết" đã gây bao tác hại trong giờ toán, và tuyên bố đồng dặc:

- Có muộn. Mười phút rồi.

Tôi nhún vai, đưa mắt nhìn các giá sách, gáy sách màu trắng, màu be hoặc màu kem:

- Ôi dào... Đã có hành trình.

Cô Nobel đáp:

- Em đã tính độ dài của hành trình.

Tôi ngược mắt lên trời; nó thực sự không phải ! Một cái máy vi tính cải trang thành cô em sinh đôi. Tôi làu bàu:

- Không thể tính toán mọi cái được.

- Chị thì không...

Tôi đuối lý không thể đấu lại với nó được. Tôi giữ yên lặng. Carabine đứng dậy, cời lửa, đứng gần cửa sổ, thông báo:

- Hai mươi phút.

Tôi càu nhàu:

- Im đi ! Mà làm cho xui xẻo đấy.

Nó quay về phía tôi, đáp lời một cách tàn nhẫn:

- Chính chị mang họa đến cho mọi người với những mộng mị kỳ dị của chị.

Tôi ghét nó. Tôi muốn lên mười tuổi và nhảy xổ vào nó, cào nó, kéo tóc nó, xé quần xé áo nó, tôi muốn tôi hai mươi tuổi và không sống với nó nữa, không bao giờ gặp nó, chịu đựng nó nữa !

Điện thoại reo. Tôi lao đến nhưng Carabine nhanh hơn tôi, nó cướp lấy máy, đọc ác thốt lên:

- Đừng có đụng vào, đồ rắn độc !

Tôi nhìn thấy Vendredi 13 hốt hoảng chạy trốn. Tôi nhìn thấy cậu ta ngã xuống từ một con tàu, bị cầm tù, bị cảnh sát bắn hạ.

Có những chiếc quan tài màu đen vây quanh mẹ như đám cây trụi lá mùa đông.

Ông Leroy, máu, cái kéo, tôi pha trộn mọi thứ. Tôi ngã xuống chiếc ghế bành như thể bị chặt mất chân.

Carabine đặt điện thoại xuống:

- Bố đấy, bố hỏi họ có đó không ?

Nó ngồi trước mặt tôi, không nói gì nữa. Một lát lâu sau, tôi đề nghị:

- Hay mình làm công việc nội trợ đi. Nó sẽ làm chúng ta bận bịu, và nó sẽ làm cho bố hài lòng khi bố về.

Carabine do dự, rồi mỉm cười với tôi; cái cười thiếu tự tin, nó thì thầm:

-Đồng ý.

Chúng tôi phân công: bát đĩa và giặt giũ phần đệ nhất tiểu thư, máy hút bụi, chổi và chổi lông phần đệ nhị tiểu thư.

Cái chính là không được nhìn đồng hồ, nhìn điện thoại, cửa sổ.

Bò nhòai ra, tôi đánh vật với một vết bẩn bám chặt vào sàn nhà căn buồng của Carabine, tôi tắm rửa nó, tao sẽ trừ khử mày, ngay cả khi tao có chết đuối trong cái nước tẩy rửa này !

Vết bẩn thật cứng đầu, nó bám chắc; tôi không nghe tiếng cửa mở. Một tiếng sột soạt phía sau tôi. Tôi đứng phắt dậy, tay dầm nước, tóc tai rối bời.

Kevin nhìn tôi chằm chằm bằng con mắt màu xanh, nghiêm nghị, nhìn nghiêng. Nó mặc quần áo mới, sạch sẽ, nhưng nó trông cũng có vẻ mọi rợ như trong ảnh. Nó đi lại nhẹ nhàng như một chú mèo, gần giống như Vendredi 13.

Nó nói một thứ tiếng Pháp chậm, vụng về, pha tiếng Anh. Tôi nhận ra giọng nói trong băng. Cảm tưởng kỳ cục: tôi lại thấy bến cảng, những cái cần trục, những con sóng như thể những con chim mỏng biển lăm lăm mồm đã ào qua cửa sổ; những con tàu nặng nề chở hoa quả và gỗ đến va vào cửa tòa nhà.

- Mày sửa soạn buồng cho tao à ?

Cặp mắt xanh của nó xét nét những bức tranh có hình xe máy và ô tô đua trang trí, cái hang ổ của Carabine. Nó gật gật đầu, vẻ hài lòng:

- Mày là người giúp việc à ?

Sững sờ, tôi lăm bắm:

- Giúp gì ?

Nó búng ngón tay với vẻ nôn nóng:

- Ra khỏi buồng tao.

Được, tôi giữ bình tĩnh. Tôi không giết nó ngay: nó vừa đến. Chắc chắn có một luật cấm không được sát hại người nước ngoài mà không báo trước cho hải quan, Liên hiệp quốc hoặc Tổng thống nước Cộng hòa.

Thôi được, tôi tuyên bố chằm chằm để cho nó hiểu:

- Tao là Julie Beauregret. Còn đây là buồng của Jeanne, em gái tao. Mẹ tao đâu ?

Nó cãi lại bằng một giọng hoài nghi:

- Con gái ư ? Mày là con gái của cô nhà báo tóc vàng ư ?

- Đúng thế ! Mẹ tao đâu ?

Nó quay gót, đột ngột rời căn buồng. Tôi đuổi theo, tay cầm giẻ lau. Đằng sau tôi, vết bẩn cười khẩy: nó thoát khỏi tay tôi.

Mẹ đến phòng khách cùng các vệ sĩ và hành lý của Kevin: hai chiếc túi thảm hại và cái thùng đánh giầy, phía trên là một con rắn khắc màu xanh, đúng màu mắt của nó.

Kevin đứng yên trước mặt mẹ, lấy ngón tay chỉ tôi và kêu lên, không quan tâm gì đến cảnh sát:

- Con gái cô đấy ư ?

Mẹ mỉm cười:

- Phải. Đó là Julie, còn gọi là Caravelle, con bé mơ mộng của cô.

Carabine chọn đúng lúc đó để xuất hiện từ trong nhà bếp. Tôi cuộc là không còn một cái đĩa nào lành lặn...

Anh chàng người California nhìn nó chằm chằm như thể nó là em sinh đôi của nàng tiên Carabosse. Nó nhăn mặt, dậm chân.

- Mà nó da đen à ! Đứa kia cũng thế ! Sao cô không nói trước với cháu.

Mẹ lắc đầu:

- Cô cũng chẳng nghĩ đến chuyện đó.

Kevin gầm lên:

- Da đen... da đen...

Cái nhìn sắc sảo của nó lướt khắp căn buồng, dừng lại trên tấm ảnh. Nó chỏ ngón tay về phía bố:

- Đây là cô với con gái. Còn người kia là chồng cô à ?

Carabine và tôi trao đổi một cái bĩu môi.

Mẹ cố mỉm cười:

- Phải.

Kevin kêu lên the thé, vẻ giận dữ.

- Ông ấy là người da đen !

Các vệ sĩ có vẻ ngượng. Tôi cũng chẳng giận dữ, chưa đâu. Tôi chỉ xấu hổ thôi. Tôi không dám nhìn Carabine, cũng chẳng nhìn mẹ.

Mẹ mau mắn đề nghị để đánh trống lảng:

- Cháu có muốn xem buồng của cháu không ? Cô đã hứa là cháu sẽ được ở một mình mà.

Nó đi theo mẹ như một cái máy.

Căn buồng đợi nó từ lâu rồi. Một chiếc khăn trải giường nhiều màu, quần áo đầy đủ. Trong khi nó hít hít tất cả các góc nhà, mẹ trở lại phòng khách. Các vệ sĩ kín đáo đi sang nhà bếp.

Mẹ thở dài:

- Cô lấy làm tiếc...

Tôi lặng im. Carabine hỏi bằng một giọng khàn khàn:

- Mẹ không bảo cho nó biết chúng con là da đen à ?

- Điều đó không quan trọng. Carabine cãi lại:

- Chúng con không tin !

Mẹ quay lại phía tôi:

- Julie...

Tôi chưa chát nhắc lại:

- Mẹ đã không nói với nó...

VI

FRANCOISE BEAUREGRET

Sáng hôm sau, thứ Bảy, Kevin vào phòng khách, vừa đi vừa dụi mắt. Nó mặc một bộ pi-za-ma mới.

Mẹ vẫn ngủ. Bố vẫn ở Bretagne. Carabine và Banzai đến chơi ngồi chung một cái ghế bành. Đứng gần một tủ sách, tôi quan sát địch thủ: da rám nắng, mái tóc vàng bù xù.

Carabine buông một tiếng cười lạc điệu, thù địch, giật cục:

- Ôi ! Kẻ phân biệt chủng tộc.

Kevin không tiếp nhận từ đó, có lẽ do nó không hiểu hoặc do nó coi thường. Nó ngáp, khinh bỉ nhìn chúng tôi; cái đó có thể thấy rõ.

Nó nhìn tôi chòng chọc, rồi quay sang em tôi, trở lại phía tôi: nó cố phân biệt chúng tôi.

- Mà là Jeanne.

Cô em tôi khinh khỉnh buông lời:

- Carabine.

Kevin nhún vai, làu bàu vẻ mỉa mai:

- Giống nhau...

Hai chị em tôi liếc nhìn nhau. Nó càu nhàu:

- Chúng tao rất khác nhau đấy.

Nó quay đi, không trả lời rồi nhìn Banzai chăm chăm.

- Còn đây là bạn trai. Trung Quốc... tất nhiên...

Banzai không động đậy; con người của cậu ta hơi co lại. Carabine do dự, huyết sáo, nói đồng:

- Tôi cho rằng tôi sẽ xé xác cái tên người Mỹ của mẹ ra làm hai mảnh.

Kevin cười khẩy.

- Mà không dám đâu. Nhà báo tóc vàng... - Nó nhấn mạnh: Tóc vàng ! Tao đã cứu mạng bà ta.

Nó tiến lên giữa căn phòng, đứng ngạo nghễ với vẻ yêng hùng trên tấm thảm, bĩ ổi và lố bịch trong chiếc pi-za-ma đỏ trắng:

- Mà có cứu mạng bà ấy được không ? Mà làm được không ?

Carabine không đáp lại. Banzai đặt cánh tay lên vai nó.

Tôi lạnh. Tôi muốn có một cái gì đó ấm áp, một cái khăn, một cái chăn.

Kevin vươn mình, ngọ nguậy ngón chân trên tấm thảm, gieo mình lên chiếc ghế bành, vuốt vuốt ống tay áo pi-za-ma, cuối cùng ra lệnh bằng một giọng tự phụ:

- Mang cái gì cho tao ăn.

Carabine và tôi đưa mắt dò hỏi nhau, chưa bao giờ hai chị em tôi lại thân nhau đến thế.

Tiếng nói của chúng tôi gặp nhau:

- Ở California mà không mua chuối dự trữ à ? Vậy hãy ăn hộp xi của mà đi !

Nó lại cười khẩy:

- Bây giờ tao đang ở châu Âu. Tao không đánh giày nữa. Tao ở cùng nhà báo tóc vàng, bà ấy sẽ chăm sóc tao. Bà ấy thích tao...

Nó liếc nhìn tấm hình của bố tôi:

-... Hơn những người khác. Thế nào ? Bữa ăn đã có chưa ?

Tôi gào lên:

- Mà y tự đi mà xoay xở lấy.

Carabine gọi ý bằng giọng ngọt ngào:

- Có lẽ nó sẽ ngã qua cửa sổ.

Kevin rời chiếc ghế bành, đi về phía bếp. Chúng tôi nghe thấy tiếng nó mở tủ, khua xoong nồi, lục lọi mọi xó xỉnh.

Tôi theo kịp nó, tôi tựa người vào cửa và công khai giám sát nó. Nó quay người lại, nhả mặt:

- Chị muốn gì ?

Tôi khịt mũi với vẻ khinh bỉ ra mặt:

- Tao theo dõi mày. Chắc chắn mày là đồ ăn cắp.

- Caravelle !

Mẹ đang ở đây, giận dữ. Tai họa bất ngờ. Đời tình nhân đã không báo trước với tôi. Bạn nhìn vào đáy mắt nhau, chúng coi chiếc ghế bành như một chiếc thuyền xứ Venise, như một mái nhà tranh ở cuối rừng, một đám mây trên thiên đường.

Mẹ nhắc:

- Caravelle !

Tôi ra bộ ngây thơ:

- Con đây, thưa mẹ. Mẹ có muốn một bát sữa nóng không ? Hay một tách sô cô la nhé ?

Không ăn thua gì với bà. Tôi là con gái bà thủ trưởng KGE (*Cơ quan tình báo thời Liên Xô cũ - (ND)*), không có gì có thể qua mắt bà được.

Bà gạt những lời xin lỗi của tôi bằng cái khoát tay:

- Xin lỗi đi. Kevin là khách của chúng ta.

Mmmẹ kiếp ! Tôi chỉ muốn đập cái chảo lên đầu tên khách đó. Tôi gào lên:

- Không !

Mẹ khoanh tay:

- Làm đi.

Tôi liếc nhìn bộ dao treo trên tường: hay là tôi cắt cái tên người Mỹ đó như cắt một cái xúc xích ?

Tôi lắc đầu:

- Sau khi nó đã nói cái điều hôm qua sao ? Không bao giờ !

Trong xó của mình, tên mọi rợ đứng nghe và liếm quanh mép. Còn hai đứa kia trong phòng khách, chúng cũng bỏ rơi tôi sao ? Tôi gào lên:

- Xin lỗi ư, trong khi nó ở đây, mẹ mơn trớn nó, Vendredi 13 thì mất tích và nếu cậu ấy có thoát được thì cũng cô đơn không có ai ! Không, con không xin lỗi đâu !

Rồi tôi đập cánh cửa và rời nhà bếp. Điều này đã thành thói quen.

Kevin để chúng tôi yên cho tới bữa cơm tối. Giam mình trong buồng, nó nghe băng tiếng Pháp và nhạc rock rung cả tường. Mẹ thường xuyên đến thăm nó. Điều này khiến tôi sôi máu.

Về phần Carabine, nó giận dữ gõ vào chiếc máy vi tính: hoặc nó viết một câu chuyện tình với Banzai là nhân vật chính, hoặc nó chuẩn bị công thức cho một chất độc chết người. Thật là một ý tưởng tuyệt vời.

Cuối cùng thì bố cũng từ Bretagne trở về. Ông ôm hôn tất cả các bà, các cô mà ông gặp, vui vẻ quăng cái cặp vào góc phòng và hỏi bằng quơ:

- Vị khách của chúng ta đâu rồi ?

Kevin rời chỗ của nó, quan sát ông bằng cặp mắt xanh, sáng ngời. Tôi chờ đợi một thảm họa. Carabine cũng vậy. Mẹ đứng gần lò sưởi, tinh thần căng thẳng.

Kevin liếc nhìn bố tôi hồi lâu:

- Nhà chú thật đẹp và to nữa.

Nó chau mày, hất hàm về phía mẹ:

- Chú là chồng sao ?

- Phải.

Tên mọi rợ hất mái tóc:

- Chú chỉ huy cô ấy chứ ? Cháu không tin là...

Bố có vẻ muốn đùa vui:

- Cứ cho là chú cố...

Tên mọi rợ thú nhận một cách ngây thơ:

- Cháu rất thích các thủ trưởng, những người giàu, cả...

Nó nháy mắt, vẻ suy nghĩ:

- Cả... bất kỳ ai,...

Bố mỉm cười:

- Chào mừng cháu đến đây.

Kevin chậm chậm lắc đầu rồi thì thầm với vẻ kính trọng thật bất ngờ:

- Cháu cảm ơn chú.

Họ bắt tay nhau. Tôi muốn hiểu. Lần đầu tiên trong đời, tôi muốn được làm đàn ông. Điều này sẽ gây ấn tượng cho tên mọi rợ, giống như bố gây ấn tượng cho nó, và có lẽ cho cả mẹ nữa.

Thằng nhóc quay gót không nói gì thêm và trở về buồng.

Bố lặng lẽ ghi nhận:

- Thằng bé này rất bình tĩnh, tốt đấy.

Cảm thấy nhẹ nhõm, mẹ khẳng định:

- Chắc chắn rồi !

Carabine ghệt thở vì phẫn nộ, tôi ngược mắt nhìn lên trời. Tôi vơ trên giá một cuốn sách cũ nói về tra tấn thời Tòa án Thiên Chúa giáo: giàn thiêu, kìm kẹp, gông cùm, nó gợi ý cho tôi...

Đến bữa cơm, Kevin đến ngồi ở cái bàn dài hình bầu dục. Bây giờ nó đã có ghế của mình, quay lưng ra cửa sổ. Lúc ngồi xuống, nó ngắm nghía với niềm thần phục ngây thơ cái đèn chùm treo lủng lẳng những viên pha lê nhiều mặt, màu sắc rực rỡ, nó thì thào:

- Ê ê... Lại còn hay hơn cả ống khói. Ngay cả ánh sáng ở nhà chú cũng đẹp hơn.

Bố lại mỉm cười.

Bữa cơm qua đi khá yên ổn. Kevin nói ít, cố gắng phát âm thật chuẩn những từ tiếng Pháp.

Carabine nói dông dài về Banzai, về môn đại số, về các điểm tốt của nó gần đây, về môn địa lý, thể dục, về mọi thứ. Tôi cố gắng chịu đựng và nghĩ đến Vendredi 13.

Chúng tôi tránh đả động đến cái chết của Leroy, đến cuộc điều tra. Nhưng Kevin đột nhiên chỉ cái cửa đại sảnh (ở đó có các vệ sĩ canh gác) và hỏi mẹ:

- Cô quan trọng đến mức phải canh chừng như một vị tổng thống sao ?

Mẹ không trả lời. Bố cố nói đùa:

- Có lẽ họ bảo vệ chú chẳng ?

Kevin đáp bằng một giọng nhạo báng:

- Cháu không ngốc đâu. Họ bảo vệ CÔ ẤY. Cô ấy quan trọng hơn chú.

Carabine và tôi nhanh chóng cúi mũi xuống cái đĩa. Bố công nhận:

- Dù sao thì cũng nổi tiếng hơn.

Thằng bé mọi rợ thì thào với niềm thán phục ngây thơ:

- Nhưng chắc chắn chú là một tên trộm cỡ bự, vì chú giàu có thế kia cơ mà. Cháu không biết chú quan tâm đến ma túy hay ô tô ăn cắp, nhưng may cho cháu rồi !

Mẹ không biết nên giận hay nên cười, ngay cả bố cũng có vẻ khá bối rối. Bữa cơm kết thúc trong yên lặng.

Đối với việc rửa bát, trong gia đình có một truyền thống: chúng tôi làm việc theo nhóm, mẹ và Carabine hoặc như tối nay, bố và tôi. Thường thì tôi rất thích như thế. Bố tôi rất có khiếu, ông có thể tạo những bong bóng trong suốt bằng một cái nĩa ướt hoặc một cái lọ muối rửa rồi. Khi tôi còn bé, ông bịa ra những chuyện kỳ cục về hổ ăn xà phòng và sư tử liếm đĩa. Tôi cười phá lên, đôi khi tôi đánh vỡ một hoặc hai chiếc cốc, thế là hết cả bát đĩa.

Nhưng tối nay, thật yên tĩnh. Sau một lát, tôi hỏi:

- Bố thấy tên mọi rợ đó thế nào ?

Ông nhún vai:

- Khó hiểu, nó cần có thời gian. Đồng ý không, Catastrophe ?

Tôi buông ra, thiếu nhiệt tình:

- Nếu như...

Tôi thì thào:

- Bố có tin rằng nó sẽ quen không ?

Bố làm bắn giọt nước lên mũi tôi:

- Con hy vọng nó sẽ đi à ?

Bố giả vờ lơ đãng, nhưng bố luôn đoán ra tất cả. Tôi là con gái thủ trưởng KGB và thủ trưởng của CIA (*Cục tình báo Trung ương Mỹ - (ND)*) và là chị của một cái máy vi tính.

Tôi chén hết nhả đĩa rau diếp và lẩm bầm:

- Để rồi xem...

Tôi liếc nhìn ông: da đen.

Lạ thật: đôi khi tôi nghĩ rằng tôi là da đen, nhưng bố tôi thì không. Không bao giờ, cho đến ngày nay.

Tôi ngắm nhìn gan bàn tay ướt át của tôi, các ngón tay màu sẫm của tôi hơi lâu một chút. Tôi lẩm bầm:

- Đối với nó thì bố dĩ nhiên là một tên trộm, bởi vì bố giàu có... và bố là...

Bố nhìn tôi, vẻ như không:

- Không phải lỗi tại nó. Trong khu phố nó ở, đôi khi có nhiều vụ giết người mỗi tuần... có khi mỗi ngày, giữa các băng đối địch: da đen chống da đen, da trắng chống da đen, da trắng hoặc da đen chống người Mêhicô.

Mặt tôi phản chiếu lên đáy một cái khay bằng kim loại. Tôi đưa tay lên trán, lên mũi, lên môi.

- Con cóc cần ! Con ghét cái con khỉ vàng này ! Bố cũng phải ghét nó, phải đuổi nó đi.

Bố tôi từ từ lấy cái đĩa của tôi:

- Lấy mẹ con, bố đã phải chịu vài nỗi buồn phiền. Bố đã chấp nhận vài điều... Bố đã không ngờ đến phản ứng của thằng bé, nhưng bố sẽ không đuổi nó. Bố sẽ cố gắng thuần phục nó.

Ông ghét những lời tâm tình... tôi không dám hé răng.

Ông thay đổi đột ngột chủ đề: tôi không biết gì thêm.

- Con vẫn nghĩ đến cái anh thợ cắt tóc đấy ư ?

Nước ấm chảy nhanh trên tay tôi. Như thường lệ, tôi kết hợp nước với hình dáng và khuôn mặt của Vendredi 13.

Cậu ta xuất hiện trong một góc bếp, tay và tóc ướt đầm: mưa, sông Seine tối tăm, sóng gió trại tị nạn...

Tôi thì thầm:

- Lúc nào cũng nghĩ.

Bố không đáp lại. Tôi lẩm bẩm:

- Con phải gặp lại cậu ấy.

Bô cẩn thận chòng chống cốc lên nhau:

- Cậu ta là kẻ tình nghi số một.

Tôi im lặng. Bố gặng:

- Julie, có lẽ nó muốn giết mẹ con.

Tôi nghiêng rằng:

- Con muốn gặp lại cậu ấy. Thế đấy !

Bố lắc đầu. Tôi muốn nói nữa, nhưng Carabine đột nhiên thò đầu qua cánh cửa mở hé:

- Thế nào, hai người chưa xong à ?

Thật lạ, nó không thích bố và tôi nói chuyện với nhau trong lúc rửa bát.

Một lát sau trong phòng khách, Carabine miệt mài trên bàn phím. Mẹ nghiêng mình phía trên vai Kevin giúp nó tìm hiểu một trang sách tiếng Pháp. Khi còn bé, mẹ cũng giúp tôi như vậy.

Tôi đi bộ một mình trong thành phố Paris, tôi lang thang từ Neuilly đến nhà ga Lyon, từ quảng trường Stalingrad đến cổng Versailles.

Tôi đi tìm nước: kè sông Seine, hai bờ kênh Saint-Martin những ngày mưa.

Có một chiều Chủ nhật ừ ê, tôi buồn bã rời khỏi hình bóng cây cầu Grange-aux-Belles, và những con chim mỏng biển eo xèo bay lượn trên bờ sông. Một làn mưa bụi đập mạnh vào mặt tôi, ép tóc tôi vào cổ.

Tôi về nhà. Tôi có cảm giác Vendredi 13 đợi tôi ở mỗi ngã tư, lạc lõng trên bãi biển châu Á, chân ngâm trong bọt biển. Tấm buồm cong cong của chiếc thuyền phần phật phía sau cậu ta, cái kéo sáng lên trong bàn tay phải của cậu ta.

Ở phố Pompe, một bóng người tách ra khỏi bức tường và đi về phía tôi. Tôi giật mình:

- Banzai !

Tôi đặt tay lên ngực, vừa giận dữ, vừa cảm thấy nhẹ nhõm:

- Cậu muốn gì ?

- Tớ đã nhăm cậu với Carabine. Bọn tớ hẹn nhau ở đây, trước cửa nhà tớ.

Tất nhiên. Tôi ngồi phịch xuống một chiếc ghế dài, thì thào một cách thăm hại.

- Còn tớ, tớ đang nghĩ đến Vendredi 13, tớ đã nhăm cậu với cậu ấy.

Cậu ta cười, hơi bối rối:

- Chúng ta có vẻ tình quái...

Banzai lại gần chiếc ghế dài sơn xanh còn ướt và ngồi ở một đầu ghế:

- Cậu đi đâu với Carabine ?

Đi khiêu vũ tại một hộp đêm gần đài trườn thanh. Tớ đã hứa với bố cậu sẽ đưa cô ấy về nhà vào lúc nửa đêm.

Tôi mỉm cười buồn bã:

- Nó đến muộn. Tiếc là ở gần mà tớ lại không thể thay thế nó.

Banzai do dự, lại gần, cầm tay tôi:

- Tớ tiếc cho cậu.

Tôi thở dài:

- Có vẻ như cậu cũng không ưa Vendredi 13 lắm thì phải ?

Cậu ta mỉm cười, ngập ngừng:

- Tớ ư ? Có chứ...

Tôi chau mày:

- Lúc nào tớ cũng nghĩ rằng hai cậu quen nhau.

Cậu ta tránh cái nhìn của tôi. Đúng lúc đó, cửa nhà cậu ta mở ra. Hai người đàn ông đi ra. Tôi mỉm cười, chào từ xa một người có mái tóc muối tiêu, gầy và thanh nhã: ông Hồng, bố của Banzai.

Chợt tôi sững người. Bạn đồng hành của ông là người có mụn cóc, xăm hình màu xanh, người khách mà Vendredi đã cắt tóc cho. Cái hình xăm mà tôi chưa kịp nói cho Vendredi 13, đó là dấu hiệu của hội Tam Hoàng.

VII

CARABINE

Tôi tổ chức một cuộc hội ý trong buồng của Banzai. Trên tường có những cái giá để sách, một cửa sổ nhìn ra phố Pompe và thềm một quán cà phê nhỏ. Một tấm ảnh rất đẹp của Carabine ngự trong buồng. Đôi khi tôi có cảm tưởng kỳ lạ đó là tôi.

Một con rồng vĩ đại bằng bìa và vải du đưa cái mõm hiểm độc, cái đầu trắng đỏ, cái lưỡi dài chẻ ở đầu bên trên ngọn đèn đầu giường. Cái đuôi trang trí bằng những lục lạc, những dải băng muôn màu lướt nhẹ lên gáy các cuốn sách.

Tối nay Banzai và Carabine không khiêu vũ. Ngồi dưới đất, trong một xó, cầm kẹp giữa hai đầu gối, em tôi lắng nghe và im lặng.

Banzai nằm trên giường, hai chân vắt chéo, buông giọng câu kính:

- Cậu nhầm rồi !

Tôi thở dài bực tức:

- Không !

Cậu ta khoát tay vẽ khoan dung:

- Trời tối, và mười phút trước...

Tôi cười khẩy:

- Tớ biết ! Tớ biết ! Tớ nhầm cậu với Vendredi 13. Vậy là tớ bị điên mất rồi, tớ lẫn lộn bất kỳ người này với bất kỳ cái khác phải không ? Trí tưởng tượng của tớ lòi cuốn tớ phải không ?

Cậu ta ngập ngừng:

- Đây không phải là lần đầu... Những chuyện vớ vẩn của cậu về sông nước, mây mưa, tàu thuyền...

Tôi ném một cái nhìn giận dữ về phía con rồng và tuôn một tràng:

- Tớ đã nhận ra hần ta ! Một thằng cha to con có mụn cóc, một bộ mặt ám muội...

Banzai ngược mắt nhìn trời, giọng nhạo báng:

- Cậu đọc quá nhiều truyện trinh thám rồi.

Tôi tức lộn ruột. Banzai lấy vẻ ngoan ngoãn và quyền thế của ông thầy dạy toán của tôi. Tôi không thể chịu nổi ông ta !

- Cậu hãy biết điều, bố tớ không liên quan đến những chuyện phiêu lưu của mẹ cậu.

Lần đầu lên tiếng, Carabine nhẹ nhàng nhận xét:

- Nhưng Vendredi 13 thì có đấy. Và Vendredi 13 thuộc nhóm kiều dân châu Á tại Paris...

Banzai nhìn nó sững sờ và rền rĩ:

- Cậu cũng ở trong nhóm đó chứ ?

Carabine thì thào:

- Cách đây vài tháng, có hai người đàn ông nói chuyện với bố cậu. Tớ đã ở đấy. Một trong hai người đó đã cởi áo vét ra. Tớ đã nhìn thấy hình xăm: năm chấm màu xanh xếp thành hình tam giác.

- Cậu mơ đấy !

Em gái tôi nhấn mạnh bằng một giọng rõ ràng:

- Cách đây ba tuần, tớ có đến văn phòng của bố cậu để chào ông. Ông ấy đang xếp những bức thư mang cùng một dấu. Ông đã mỉm cười với tớ... và giấu chúng đi.

Banzai rụt rè hỏi:

- Cậu có chắc không ?

Carabine mỉm cười. Hoan hô Carabine ! Hoan hô môn toán, hoan hô những cô em khéo léo và những bà chị thông minh.

Cô thứ hai trong hai cô gái sinh đôi xinh đẹp, tài giỏi nói thêm:

- Ông ấy đã cất những bức thư đó vào cái tủ kiểu Louis XV có khóa, gần cửa sổ.

Banzai nhăn nhó công nhận:

- Ông ấy cất giấy tờ quan trọng trong đó.

- Thế còn chìa khóa ?

Banzai đỏ mặt;

- Cậu muốn lục lọi đồ đạc của ông ấy à ? Cậu nghi ngờ bố tớ nhúng tay vào một vụ giết người à ?

Carabine lẩm bẩm:

- Vendredi 13 cũng có cái hình xăm như thế, đúng không ? Đó là dấu hiệu của hội Tam hoàng.

Tôi run lên vì nóng lòng: bố mẹ Banzai được đưa đến đầu kia của thành phố. Con rờng, một người bạn tốt sẽ không tố cáo chúng tôi. Bây giờ là lúc khám xét hoặc không bao giờ nữa.

Carabine suy nghĩ:

- Nếu chúng ta phá khóa, bố cậu sẽ thấy ngay. Phải mở nhẹ nhàng.

Banzai rên rỉ. Tôi hỏi:

- Mà có sáng kiến gì à ?

Carabine mỉm cười đề nghị:

- Kevin sẽ biết.

Tôi ngạc nhiên:

- Nó á ?

Carabine lại mỉm cười:

- Chắc chắn đó là một tên ăn cắp.

Tôi cũng không ưa gì nó, cái tên mọi rợ tóc vàng đỏ, nhưng nói thế khiến tôi khó chịu:

- Em kết tội nó là ăn cắp chỉ vì nó sống ngoài phố và bãi biển không nhà không cửa, không người thân sao ?

Nó nhìn tôi ranh mãnh:

- Nó không làm gì để gây cảm tình cả. Và nữa... em tự hỏi liệu chúng ta có thể yêu cầu cái anh chàng Vendredi 13 ngoan ngoãn của chị làm điều đó không ?

Banzai chìm vào một sự im lặng thù địch. Tôi cãi:

- Cậu ấy không bao giờ muốn làm.

Carabine huýt sáo:

- Đánh cuộc nào ?

Cuối cùng thì Banzai cũng mở miệng:

- Tớ ở nhà tớ ! Nhà bố tớ. Tớ không chấp nhận.

Carabine hỏi:

- Cậu sợ à ?

- Không ! Bố tôi không có gì phải giấu diếm cả.

Carabine kết luận:

- Tốt, vậy chúng ta lục soát. Theo cậu, việc này sẽ chứng tỏ sự vô tội của ông ấy, đúng không ?

Banzai không nói gì. Carabine quyết định:

- Chúng ta đi tìm tên mọi rợ. Cậu ở đây trông nhà... và con rồng. Mình thấy gần đây nó béo ra đấy.

Banzai sửng sốt.

*

* *

Một lát sau, Kevin quan sát chúng tôi bằng cặp mắt xanh.

- Chị muốn tôi ăn cắp của ai đó à ? Carabine cù vào đuôi con rồng một cách hồ hững:

- Phải.

- Của bố thằng người Tàu à ?

Banzai làu bàu chữ. Cô em tôi lắc đầu. Thằng bé nài nỉ:

- Chị muốn điều tra về Pastor, về mẹ chị và về thằng người Tàu của chị gái chị à ?

- Phải.

Thằng người Tàu của tôi ư ? Này, cái đồ dân Mỹ ! Tôi mở miệng định cãi rồi thận trọng im lặng. Cái trò dọa dẫm này Carabine khéo xoay xở hơn tôi.

Kevin cười khẩy:

- Chị thật dở hơi !

Em gái tôi không giận;

- Rất quan trọng đối với chị Caravelle, có lẽ cả mẹ nữa. Mà đã cứu sống mẹ một lần, thì hãy tiếp tục giúp mẹ đi.

Banzai xen vào:

- Pastor là ai vậy ?

Tôi nói lại điều mà mẹ đã kể cho chúng tôi: Pastor là một tên người Nam Mỹ chuyên buôn lậu ma túy vào nước Mỹ.

Trong khi tôi giải thích, tên mọi rợ ngồi xếp xuống ghế bành da màu đỏ: cái tên này sinh ra đã mỗi một rồi.

Carabine quay về phía nó:

- Được rồi, làm đi, mở cái tủ này ra.

Thằng bé người California lăm bắm:

- Tôi nghĩ là chị nói dối.

Thằng bé nhìn xung quanh, khẽ hát một đoạn khó hiểu, búng một cái vào vuốt con rồng, tặc lưỡi vui vẻ:

- Những trò Tàu này không đến nỗi tồi. Con vật nhỏ này có đắt không ?

Banzai và con rồng ra vẻ trang nghiêm, không thèm trả lời. Thằng bé đánh giầy ngay trước nhìn vào mặt Carabine một cách ranh ma, rồi lăm bắm bằng thứ tiếng Anh và Pháp hỗn hợp.

- Chị muốn cảnh sát tóm tôi, không đúng sao ? Chị cùng ghen như chị kia thôi. Tôi đã cứu cô nhà báo. Tôi là con trai. Và tôi là người da trắng.

Carabine thở mạnh, còn tôi thì nổ tung ra. Tôi nhảy xổ vào nó, tát nó, tôi cố gắng quật ngã nó xuống đất. Kevin dễ dàng đẩy lùi tôi.

Tôi ngã ngửa, hông và cánh tay đau đớn, nhanh đến nỗi cả Carabine và Banzai không ai kịp can thiệp.

Thằng mọi rợ tóc vàng gào lên:

- Bây giờ chị đã hiểu chưa ?

Kevin đã có lý. Lòng ghen tuông đã dày vò tôi, cắn xé tôi một cách lạnh lẽ như một con rồng.

Carabine thở dài:

- Caravelle, chị hãy ngồi xuống.

Tôi làm theo như thường lệ. Trong giây phút đó, tôi còn ghét nó hơn cả tên kia.

Carabine nhắm mắt lại để tập trung tư tưởng, lắc đầu với vẻ quả quyết, nhìn thẳng vào mặt tên đánh giày.

- Kevin nghe đây. Hãy mở cái tủ này, nếu không tao sẽ ăn cắp tiền của bố mẹ chúng tao rồi sẽ tố cáo mày. Caravelle sẽ nói như tao. Bố tao sẽ tin chúng tao, mẹ tao cũng thế. Tất cả sẽ chống lại mày.

Tôi khó nhận ra giọng nói cứng cỏi và mạnh mẽ của em tôi:

- Họ muốn giữ mày ở lại nhà chúng tao ở Pháp. Nhưng nếu họ coi mày là một tên ăn cắp thì mày sẽ phải quay lại đánh giày trên bãi biển, thè lưỡi ra trước các con tàu và mỗi khi có một người da đen ném cho mày một xu thì mày hãy nghĩ đến chúng tao.

Kevin tái mặt, thì thầm bằng một giọng khàn khàn:

- Thật bất công ! Tôi chỉ muốn ở đây, tạo cơ may cho tôi ! Tôi mơ châu Âu từ lâu rồi ! Tôi tưởng rằng châu Âu không có phiền phức, không có băng đảng, không có buôn lậu.

Bất chợt, trí tưởng tượng của tôi bay bổng. Một lần nữa, tôi rời căn phòng, Paris, thân thể tôi...

Tôi trông thấy Kevin trên bến cảng ẩm ướt. Còi tàu rú lên, cần trục, chim mòng biển, tàu hàng trên đại dương. Đứng một mình, lo âu, trước khi đến quì gối dưới chân khách qua đường trên những đường phố thẳng tắp dài vô tận của thành phố, thằng bé tóc vàng ngắm nghía biển cả với một lòng nhiệt tình man dại, háo hức, cháy bỏng giống như Vendredi 13 khi đứng đằng sau hàng rào dây thép gai trong trại tị nạn. Tôi thấy thương nó.

Carabine không nhìn thấy gì:

- Thế nào, tên mọi rợ, mày có nghe tao không ?

Thằng bé đánh giày lẩm bẩm:

- Chị hứa đó không phải là cái bẫy đấy chứ ?

Carabine đứng dậy:

- Sau những gì mày đã nói ở nhà chúng tao, tao không hứa gì với mày cả. Thôi nào, vào việc đi !

*

* *

Văn phòng của ông Hồng có những đồ vật bằng sơn mài đỏ và đen: khay, bát, vệt chạm

khắc, hoa, tượng nhỏ. Kevin quỳ gối làm việc tắt bật trước cái tủ đựng đồ quý. Hai phút, ba...

Carabine cười khẩy bực dọc:

- Tớ mong rằng bố cậu không đặt bom trong ổ khóa.

Banzai nhìn nó trách móc. Tôi sốt ruột đến nỗi tôi sẵn sàng làm một cái nơ ở phần đuôi của con rồng, một cái nơ nhỏ xíu (con rồng thì rất to).

Kevin thì thào:

- Xong rồi.

Cái ngăn tủ mở ra không vướng mắc gì cả. Carabine gạt thẳng bé tóc vàng ra một cách thô bạo. Về khố sở, Kevin nắp vào một xó.

Carabine lục tìm giấy tờ. Tôi nóng lòng thốt lên:

- Thế nào ? Cậu có biết cách nào có được địa chỉ của cái tên béo có chấm xanh trên người không ?

Một giọng nói mĩa mai vang lên từ phía sau lưng chúng tôi:

- Có lẽ đó là ông Trần, một trong những... mối quan hệ của tôi chẳng ? Ông ta ở phố Cinq-Diamants, gần phố Gobelins.

Ông Hồng đang đứng đó. Ông ta nhìn chúng tôi, hết người này đến người khác với vẻ ranh mãnh:

- Trong phòng này có mi-crô và một máy báo động nối cái tủ tới ô tô của tôi.

Banzai ấp úng vài lời bằng tiếng Việt. Bố nó đáp cụt ngắn:

- Vì mày thiết tha với các bạn mày đến thế, thì hãy nói tiếng Pháp đi. Các cháu tìm gì vậy ?

Carabine cầu nhàu:

- Đó là do chị cháu... chị ấy còn điên hơn thường ngày từ khi chị ấy yêu đương.

Thế đấy: bao giờ lỗi cũng tại tôi !

Ông Hồng khẳng định:

- Bác sẽ giúp các cháu... vì sự bình an của con bác. Hãy đến phố Cinq-Diamants, các cháu sẽ thấy ông Trần là một người hiền lành. Còn cái anh chàng ăn cắp...

Kevin cúi đầu:

- Cho rằng tôi có một trí nhớ tồi.

Banzai thì thào với giọng van xin:

- Bố...

Ông Hồng nhìn anh ta chăm chặp:

- Các bạn gái của con rất xinh đẹp.

Ông ta rời phòng và không nói gì thêm. Banzai thì thào bằng một giọng run run:

- Nếu ông Trần vô tội, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho các cô.

Carabine cố lấy lại tình thế:

- Chúng mình sẽ đến đó ngay. Không cần Kevin. Hiểu chưa, đồ mọi rợ ? Mày về đi.

Thằng bé tóc vàng lặng im, trong lòng lo âu, rầu rĩ.

Carabine trịnh trọng hứa với nó:

- Chúng tao sẽ không kể gì với bố mẹ đâu.

Nó cúi đầu, khuất phục và rời căn phòng.

Tôi nắm lấy tay Carabine, thì thầm rất nhanh:

- Cám ơn. Em đã làm cho chị điều đó, thật tử tế.

Nó lẩm bẩm:

- Được rồi...

Banzai im lặng. Anh ta nghĩ đến bố mình. Tôi cóc cần ! Trước hết là Vendredi 13 đã !

*

* *

Chúng tôi lấy xe gắn máy dựa vào một bức tường, phía dưới tòa nhà và đi qua Paris càng nhanh càng tốt.

Phố Cinq-Diamants, một tòa nhà màu xám, loang lổ, không có người gác cổng. Chúng tôi leo lên một cầu thang hẹp mở ra những cánh cửa màu nâu xỉn.

Trần. Tôi tìm được cái tên đó dưới một cái nút chuông ở tầng 6. Bên trong không có tiếng động. Tôi nghiêng rặng, đẩy cửa.

Cánh cửa mở vào một căn hộ hai phòng. Tường tróc, quét vôi màu vàng nhạt, phai màu.

Dưới đất có một cái đệm, ga và chăn nhàu nốt, hai cái ghế nhựa, không có bàn. Một cái bồn rửa bát, những bóng điện treo ở đầu những sợi dây đồng.

Chúng tôi nhìn nhau chán nản. Banzai lục lọi vu vơ trong mấy cái ngăn kéo... Không có gì. Anh ta tuyên bố, lòng nhẹ nhõm:

- Chịu chưa ? Ở đây chẳng có gì cả.

Carabine nhìn tôi, rồi buồn bã giang cánh tay ra.

Tức điên lên, tôi ném tung lên trời nào khăn trải giường, chăn, các thứ khốn khổ trong ngăn kéo. Tôi nhấc một chiếc ghế, ném vào tường làm vỡ cái gương độc nhất của căn hộ.

Banzai đặt tay lên cánh tay tôi:

- Caravelle.

- Mặc tôi !

Tôi dựa người vào cánh cửa một lát.

- Chị không sao chứ ?

- Thì... Tôi mở cửa sổ, chỉ một lát thôi.

Họ mặc cho tôi làm, như thể tôi là một con điên không nên làm phật ý; tôi chỉ buồn và thấy cô đơn thôi.

Tôi thở sâu, rũ tóc trong không khí của màn đêm, vào màn trời tối đen. Cửa sổ trông ra một cái sân nhỏ, có những cửa sổ khác khép chặt, tối mù.

- Caravelle, phải đến đó thôi.

Tôi có cảm giác Vendredi 13 đang ở đó, cậu ta gọi tôi từ đáy một cái giếng.

- Caravelle ?

- Đợi một chút. Cái gì ở đó thế ?

Ngoài đến sái cả cổ, tôi nhìn thấy ở bên trái, trên tường ngoài sân một dòng chữ mà tôi không thể đọc được. Phải liếc mình trên một cái mái vẩy phía trên khoảng không.

Tôi quay người lại:

- Tôi muốn xem đó là cái gì. Tôi đến đây đây.

Carabine túm lấy người tôi:

- Chị điên đấy à ? Quá nguy hiểm.

- Chắc chắn là Vendredi 13 đã làm việc này.

Tôi đẩy nó ra, bước qua bậc cửa sổ. Nó tóm lấy tôi mạnh đến nỗi tôi ngã ngửa ra đằng sau.

Carabine nắm lấy vai tôi và lắc tôi như xóc đĩa:

- Chị hãy đứng yên đi ! Em chán chị lắm, chán các trục giác của chị, các câu chuyện của chị ! Chị tự cho là hơn người vì chị kể những câu chuyện dài dòng. Chị muốn làm cho mình thú vị để cho bố quan tâm đến chị. Em chán chị lắm rồi ! Ta đi thôi !

Tôi đẩy lại nó, không ác ý, và lại trèo trên mái vẩy.

Tôi từ từ tiến lên, từ từ, bụng dán vào gạch. Tôi có cảm giác ban đêm hút lấy tôi để lôi kéo tôi, nuốt chửng tôi.

"Minh đã cầm cự được ba ngày, rồi biển cả đã muốn nuốt chửng cậu ta, tôi có thể bước hai bước. Thêm một, và một nữa..."

Tôi có cảm tưởng nỗi sợ đã cắt tôi ra làm đôi, chặt mất cá chân tôi.

Dán mũi vào dòng chữ, tôi lùi hết mức để nhìn. Đúng là thế này: một con mèo và mũi tên, cây bách cậu ta đã chỉ cho tôi ở Vert-Galant. Phía dưới có ba chữ: cầu Tolbiac.

Bây giờ phải lùi. Sẽ khó khăn hơn đây...

Từ bên dưới, cái sân rên rỉ và gọi tôi như một cái miệng vuông đen ngòm. Không được phép thất bại...

Tôi trượt chân, tôi yếu thế, khoảng không hút lấy tôi, một bàn tay lạnh giá ngoắc lấy cổ tôi, ấn tôi vào tường.

Banzai đã bắt kịp tôi trên mái vẩy. Cậu ta lôi tôi đến tận cửa sổ, xô tôi ngã xuống sàn như một bao khoai tây.

Co rúm người, tôi run lên, răng va vào nhau không tài nào dừng lại được. Banzai ngồi xổm cạnh tôi, đặt cánh tay lên vai tôi:

- Ổn rồi, hết rồi. Được rồi...

Tôi đáp ứng:

- Tại sao cậu lại làm thế ?

Banzai mỉm cười ngượng ngịu:

- Bố tớ đã phái bọn mình đến đây. Từ lâu tớ đã tự hỏi thực ra ông ấy làm gì. Tớ đã thực sự không muốn biết điều đó...

Cậu ta nhún vai, buông một tiếng cười gượng gạo:

- Nếu như chẳng may Carabine và tớ cãi nhau thì tớ phải có một cô bồ thay thế, đúng không ?

Tôi ngả đầu lên ngực cậu ta:

- Đồ ngốc !

Carabine quan sát chúng tôi:

- Cái anh chàng ranh mãnh của chị chọn những nơi thật kỳ cục để vẽ hình lên tường. Chúng ta ngủ ở đây hay đến cầu Tolbiac đây ?

VIII

ÔNG HỒNG

Chúng tôi lại leo lên xe máy; tôi có cảm tưởng như những con phố tối tăm và vắng vẻ là của chúng tôi.

Phía trên chúng tôi, cửa sổ nối tiếp cửa sổ: những hình chữ nhật màu vàng, bí hiểm và hay thay đổi, phía sau là những người, những gia đình đang sống mà tôi không quen. Nhưng tôi chỉ nghĩ đến Vendredi 13 và mối hiểm nguy, đến bạn tôi và nỗi sợ của tôi.

*

* *

Gần cầu Tolbiac, chúng tôi bỏ xe cộ lại gần một cái cây đơn độc, chạy về phía hồ nước tỏa vào bóng mờ tối một thứ mùi của ao tù, của vực thẳm, của ngục tối. Tiếng kêu ầm ục và tuyệt vọng của một con mèo dẫn đường cho chúng tôi dưới vòm cầu tối tăm, bắn thiu, mồm meo. Có những kẻ vô gia cư sống ở đó trước khi đến những đường phố khác, bỏ lại những nệm rơm ghê tởm, những thùng gỗ vỡ toác, một đồng vỏ chai, một mớ kính vỡ những báo cũ và giẻ rách và cuối cùng là một con ngựa gỗ khổng lồ, thảm hại với cái đuôi phai màu, sứt tai.

Vendredi 13 rên rỉ, ngã phệt xuống một chiếc đệm thủng. Con mèo Bad Luck, xù lông, gừ gừ trong đêm với vẻ hung dữ bí hiểm náo lòng.

Vendredi 13 bất tỉnh. Banzai lay cậu ta và gọi bằng tiếng Việt. Carabine tát cậu ta không nương tay. Còn tôi, tôi không dám động vào cậu ta.

Tôi tóm gáy con mèo. Con vật giẫy giụa cuối cùng buông mình trong tay tôi. Tôi có cảm tưởng ôm ấp cái bóng của bạn tôi.

Banzai và em tôi vẫn đang cố làm cho Vendredi 13 tỉnh lại. Vô ích. Carabine lăm lăm:

- Không bình thường...

Tôi gợi ý hú họa:

- Thuốc mê chẳng ?

Một giọng nói khó chịu vang lên trong đêm:

- Ma túy.

Không rõ xuất hiện từ đâu, Kevin gạt Banzai ra, ngồi xuống, vạch mí mắt Minh ra một cách khéo léo đáng kinh ngạc:

- Xem này.

Con người của Vendredi 13 cứng đờ, lơ lơ, giãn to. Carabine nhìn chăm chăm thẳng nhóc tóc vàng, vẻ sợ hãi: lần này thì máy vi tính đã không dự báo được trước.

Tên mọi rợ giải thích:

- Tôi đã ăn cắp một chiếc xe máy, tôi đã theo dõi các chị, trước hết ở phố Cinq-Diamants, sau đó là ở đây.

Nó cười khẩy:

- Tôi có thói quen theo dõi người khác mà họ không biết... Tôi đã học được nhiều cái kỳ cục ở nơi tôi sống, các chị không tưởng tượng nổi đâu...

Bây giờ không phải là lúc giải thích dài dòng, tôi buột miệng:

- Ma túy ! Phải cho cậu ta uống hoặc làm cho cậu ta nôn ra...

Kevin lắc đầu:

- Vô ích và nguy hiểm. Đặt cậu ta nằm nghiêng xuống và gọi xe cấp cứu.

Nó nhìn chúng tôi với vẻ mỉa mai hơi cay đắng:

- Những cái đó, các chị không biết đâu.

Ôm con mèo trong tay, tôi nhìn Vendredi 13, nét mặt mệt mỏi, bộ mặt cứng đờ, nhìn Banzai giống cậu ta như đúc và nhìn em tôi râu rĩ, Kevin với cặp mắt mèo đang soi mói những con tàu chứa đầy thùng, những tàu sân bay màu xám và màu xanh.

Làn nước sông Seine đen và lạnh êm đềm chảy; những phiến đá ẩm ướt của chiếc cầu đè nặng lên chúng tôi, giống như những vòm nhà tù lạnh lẽo và âm vang. Thật là một cuộc gặp gỡ kỳ lạ đối với ba châu lục.

*

* *

Xe cứu thương đến bệnh viện. Thầy thuốc và y tá đón lấy Vendredi 13, và cáng cậu ta đi.

Banzai gọi điện thoại cho bố cậu ta trước khi cảnh sát tới. Tôi thì đứng gần chiếc máy bán cà phê cần móng tay và nghiền ngẫm nỗi lo lắng.

Carabine cũng báo cho mẹ. Một cô phục vụ đưa chúng tôi đến một phòng khách đặc biệt: có một bà mẹ nổi tiếng cũng thật tiện.

Nửa giờ sau, ông Hồng đến gặp chúng tôi. Banzai kể lại tình hình cho ông ta. Ông Hồng đứng trước mặt chúng tôi và thở dài:

- Vậy là các cháu đã có lý. Bác cần phải giải thích một vài điều.

Mẹ nhướn lông mày, Carabine vểnh tai. Banzai đưa một tách cà phê nóng cho bố, một tách khác cho Carabine rồi ngồi xuống cạnh nó. Ông Hồng suy nghĩ một lát, chấp hai tay:

- Có nhiều tổ chức giúp đỡ dân nhập cư đến từ các nước Đông Nam Á, đa số các tổ chức đó là hợp pháp, nhưng...

Ông ta hơi mỉm cười:

- Tôi biết những người mà họ biết là những kẻ... sử dụng một vài... biện pháp: hộ chiếu giả, thẻ lưu trú giả... Tôi hy vọng bà Beauregret không ghi chép đầy đủ.

Mẹ mỉm cười, lắc đầu. Ông Hồng tiếp tục:

- Những người này đi lại với những người khác có quan hệ với các tổ chức tội ác khác nhau: bọn Yakusas Nhật Bản và bọn Tam Hoàng ở châu Á, các công ty buôn bán ma túy ở châu Mỹ La-tinh và tất nhiên là Mafia Mỹ. Đó là những mối quan hệ đáng tiếc, nhưng không thể tránh khỏi...

Bố Banzai khuấy tách cà phê và nói thêm:

- Tay Trần mà con gái bà đã nhận ra ở nhà người thợ cắt tóc là một trong những trung gian. Tôi không biết chính hắn là một tên tội phạm thực sự. Hắn đã bảo vệ Minh, Vendredi 13 mà hắn đã giới thiệu cho tôi trong một buổi lễ hội tôn giáo ở quận XIII. Banzai cũng có mặt ở đó. Nhưng con trai tôi không bao giờ nói về các hoạt động của tôi... cho đến những ngày gần đây.

Banzai nhìn trộm Carabine và cúi đầu ngượng ngịu. Ông Hồng tiếp tục:

- Tôi không biết gì hơn. Trần và anh chàng Vendredi 13 tất nhiên có những quan hệ với Pastor là người tổ chức một đường dây buôn bán ma túy với Nam Mỹ và châu Á. Cần phải hỏi họ...

Mẹ mỉm cười:

- Cảnh sát có thể lục soát giấy tờ của ông.

Ông ta mỉm cười đáp lại mẹ không chút xúc động:

- Tôi thanh toán nợ họ. Nhưng tôi có một món nợ danh dự đối với anh chàng Minh. Nó bị lôi vào một vụ giết người và gặp nguy hiểm trong khi nó được tôi bảo trợ. Khi nó đến Paris, tôi đã kiếm cho nó giấy tờ cần thiết, công ăn việc làm và một chỗ ở. Tôi phải bảo vệ nó, vậy mà tôi đã thất bại. Vì vậy, tôi định thu xếp mọi việc cho nó.

Ông ta quan sát Banzai, có vẻ ngẫm nghĩ rồi nói thêm bằng một giọng khó chịu:

- Nó đã đau khổ và đã sống sót. Nó có thể học hỏi, giúp đỡ tôi một số việc... tốt hơn những đứa khác, nhạy cảm hơn, được nuông chiều hơn.

Banzai đứng im cắn môi. Tôi lo lắng quan sát ông Hồng: Ông ta định làm cái quái gì với Vendredi 13 của tôi đây ?

*

* *

Tôi tự đặt câu hỏi đó cho đến khi Minh rời bệnh viện.

Nhưng trước đó, cảnh sát đã đến hỏi thăm cậu ta. Cậu ta kể lại với họ câu chuyện của mình, nhắc lại cho chúng tôi.

Ngồi cạnh cậu ta, tôi thấy những cảnh mà cậu ta miêu tả diễn ra từng cái một trước mắt tôi. Bad Luck, tôi đã lén mang theo nó dưới cái áo khoác của mình, vờn mình trên chiếc gối.

- Trong trại tị nạn ở châu Á, tôi không chỉ là thợ cắt tóc. Tôi còn làm liên lạc cho người của hội Tam Hoàng. Lúc đó là lúc tôi phải chịu xăm mình.

Cậu ta thở dài, máy móc xoa cổ tay:

- Tôi mơ đến châu Mỹ và châu Âu. Tôi cứ nghĩ rằng nếu tôi phục tùng người của hội Tam Hoàng thì họ sẽ cho phép tôi trốn khỏi trại. Tôi tham gia vào những vụ buôn lậu trên một chiếc thuyền mảnh, nhưng một băng đối địch đã tấn công chúng tôi. Các chiến hữu của tôi đã chết, tôi bám vào một mảnh ván thuyền trong ba ngày. Một chiếc thuyền máy quân sự đã cứu tôi, và trả tôi về trại. Tôi nhận biệt danh của mình và đã nuôi con Bad Luck.

Vendredi 13 nhẹ nhàng vuốt ve con mèo đen:

- Cuối cùng, một người của hội Tam Hoàng đã làm được giấy tờ cho tôi sang Pháp. Tay Trần trở thành người... bảo trợ của tôi ở Paris. Hắn đã tìm cho tôi công việc cắt tóc, nhưng hắn cũng ra lệnh cho tôi theo dõi hai cô gái, hai chị em da đen sinh đôi. Tôi đã phát hiện thói quen của các cô, địa chỉ, bí danh. Tôi còn mua cả giày trượt, tôi học làm theo.

Tôi đột ngột đứng dậy:

- Bạn đã lừa tôi !

Vendredi 13 thì thào:

- Tôi rất ghét phải nói dối bạn, nhưng tôi nợ họ họ chiếu của mình. Tôi là người của họ.

Cậu ta tiếp tục:

- Caravelle, tôi không biết họ muốn giết mẹ bạn. Tay Trần đã lấy cái kéo của tôi ở nhà chủ tôi, đã đột nhập vào nhà Beauregret. Bị người vệ sĩ chop được, hắn đã giết anh ta. Tất cả đều chống lại tôi.

Vendredi 13 thờ dài, tiếp tục:

- Hấn đã đưa tôi về nhà mình ở phố Cinq-Diamants. Hấn nhốt tôi lại rồi ra đi.

Tôi thử chuồn qua mái vẩy nhưng không được. Tôi có cái bình phun sơn trong túi dết và tôi nghĩ đến thông báo. Thật điên rồ, không hy vọng, nhưng tôi chẳng biết làm gì...

Cậu ta nhồm dậy, túm lấy cổ tay tôi và xiết chặt:

- Bạn đã tìm thấy thông báo của tôi, Caravelle, như thế bạn đoán được ý nghĩ của tôi. Bạn là phù thủy...

Mẹ đặt tay lên đầu tôi, làm tóc tôi rối bù. Cổ họng tôi thắt lại.

Minh tiếp tục:

- Tên Trần báo cho tôi biết sẽ dẫn tôi đến cầu Tolbiac để giết tôi. Hấn đã từng dọa tôi bởi vì tôi không muốn nghe theo hấn. Tôi đã từ chối theo dõi các bạn...

Minh cup mắt xuống:

- Tôi muốn thoát khỏi hấn. Mỗi khi trượt, tôi vẽ cây bách của mình ở khắp Paris để tự cảm thấy được như ở nhà mình... Tôi nghĩ đến bạn, đến Banzai, nhất là... khi...

Cậu ta ho.

-... Khi các bạn đi cùng cậu ta. Tôi rình cậu ta hàng giờ đồng hồ. Hôm đó tại quận XIII, tôi ao ước được giống cậu ta, vì cái vận may của cậu ta, và vì các cô gái. Tôi nghĩ rằng nếu tôi trượt tốt hơn cậu ta, nhanh hơn, cao hơn, điên rồ hơn thì một chút may mắn sẽ thuộc về tôi. Và rồi có Caravelle, thật là hay...

Minh kết thúc câu chuyện:

- Tên Trần đã lôi tôi đến gần sông Seine, trích ma túy để cho mọi người tin rằng tôi tạt sạt, để thuyết phục cảnh sát rằng tôi phạm tội.

Cậu ta lăn ra giường, nhắm mắt lại.

- Bây giờ người ta lại đẩy tôi sang châu Á, vào trại tị nạn...

*

* *

Vài ngày sau, bố mẹ tôi tổ chức một cuộc hội ý với sự có mặt của ông Hồng, Banzai và Vendredi 13 vừa ra viện. Bad Luck không được mời, nhưng cũng đến, nó cào vuốt trên ghế bành của tôi, lấy trộm một cái bánh su kem.

Tựa vào bệ lò sưởi, mẹ quan sát ông Hồng rất lâu:

- Tôi không định sống những ngày còn lại trong tình trạng bị dồn ép.

Bố Banzai nghiêng mình lễ phép:

- Thật rất đáng tiếc...

Mẹ buông một tiếng cười lạnh nhạt:

- Nay... nếu tôi yêu cầu các ông gợi ý cho người bạn của một mối quan hệ của một người quen của các ông rằng tôi rút lui khỏi cuộc điều tra của tôi về Pastor và về việc buôn lậu ma túy thì sao ?

Ông Hồng thì thầm:

- Mọi việc... hấn sẽ ổn thôi.

Mẹ tuyên bố dứt khoát:

- Trong trường hợp này... sự việc coi như giải quyết.

Tôi nhìn hai người, còn bố lún mình trong ghế bành, thần nhiên. Tôi có cảm tưởng họ đóng kịch trước mặt bọn trẻ chúng tôi, họ giấu chúng tôi những ý nghĩ khác phức tạp hơn, bất lương hơn. Những lúc này, đối với tôi thì sao cũng được, bởi vì tôi đang nghĩ đến...

Vendredi 13 ?

Họ nhìn tôi. Minh thu mình trong góc nhà. Từ khi ra viện, cậu ta ở trong một khách sạn nhỏ tại quận XIII, cậu ta lại đi làm ở nhà người thợ cắt tóc. Tôi không gặp cậu ta nhiều, nhưng tôi biết cậu ta sợ tương lai, sợ cảnh sát luôn luôn hỏi cung, mặc dù tên Trần kia đã bị bắt, sợ nhất là bị trục xuất khỏi nước Pháp.

Tôi nhắc lại:

- Thế còn Vendredi 13 ? Cậu ấy sẽ ra sao ?

Tôi nói thêm rất nhanh, không để họ có thời gian trả lời:

- Nếu cậu ấy ở nhà chúng ta ? Hơi nhiều, phải không ? Vì chúng ta đã cho đứa khác ở...

Tôi nhìn Kevin ngồi xồm gần mẹ tôi với con mắt thù địch, nó nhìn mặt với tôi.

Mẹ hỏi:

- Ông Hồng ?

Bố Banzai xoa xoa má vẻ suy tư:

- Tôi nghĩ rằng... cậu bé này có thể ở nhà tôi và học đôi chút. Tôi thiết nghĩ cậu ấy sẽ thích hơn công việc hiện tại của mình, có phải không ?

Vendredi 13 cúi đầu, nghiêng mình tỏ lòng biết ơn. Ông Hồng nhìn mẹ:

- Bà có cho giải pháp này là thỏa đáng không ?

Đến lượt mẹ nghiêng mình:

- Hành động hào phóng của ông làm vinh dự cho ông đấy.

Vendredi 13 ở nhà cái tên ám muội này sao ? Tôi mở miệng để phản đối, nhưng mẹ đã buộc tôi im lặng bằng một cái nhìn cảnh báo. Tôi khó chịu nhìn cậu ta lại gần ông Hồng, ông ta nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu ta. Banzai lắc đầu không nói gì.

Tối hôm đó, tôi đến gặp mẹ tại văn phòng của mẹ, một căn phòng tường trắng, bàn ghế bằng sắt và nhôm tương phản với những thứ khác của căn hộ. Mẹ ngừng viết, ngẩng đầu lên. Tôi thở sâu và hỏi:

- Tại sao mẹ lại dừng cuộc điều tra của mẹ ? Các bài phóng sự của mẹ rất quan trọng mà.

Mẹ nhìn tôi vẻ nghiêm trọng:

- Mẹ sợ.

- Con không tin.

Mẹ vuốt nhẹ tay ghế bành:

- Nhưng đúng thế đấy. Jeanne và con đã thoát khỏi những thảm kịch mà Vendredi và Kevin đã phải chịu, nào là bạo lực, chuyện đường phố, tù đày. Mẹ không muốn đẩy các con vào chỗ nguy hiểm.

Tôi ngập ngừng:

- Thật không... trung thực.

- Không.

-Và... Ông Hồng cũng không trung thực.

Mẹ ngẫm nghĩ:

- Ông ấy quen những kẻ nguy hiểm. Nhưng việc ông ấy cho các con địa chỉ của tên Trần đã biện hộ cho ông ta.

- Cái đó không làm phiền mẹ vì Carabine và Banzai đấy chứ ?

Mẹ thở dài:

- Banzai không chịu trách nhiệm về bố của nó... là người nhận đảm bảo sự an toàn của mẹ. Mẹ đã thương lượng. Mẹ từ bỏ cuộc điều tra, còn ông Hồng thì tránh cho mẹ những phiền toái mới. Hơn nữa, ông ấy đã lôi Vendredi 13 của con ra khỏi tay bọn Tam Hoàng. Mẹ nghĩ rằng bây giờ tương lai của bạn con đã được đảm bảo.

- Nhưng ông Hồng không ưa cậu ta, thực sự không ưa.

Mẹ chau mày:

- Cứ cho rằng Vendredi 13 nằm trong một cuộc trao đổi mua bán. Nhưng ông Hồng trung thực theo cách của ông ấy: ông ấy sẽ chăm lo cho Minh. Con sẽ gặp lại cậu ta, có thể là ở ngay tại trường học trong thời gian tới.

- Nhưng ông ta sử dụng cậu ấy vào những việc mờ ám thì sao ?

Mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Nhờ có ông Hồng, Vendredi mới được ở lại Pháp. Cậu ta sẽ có cuộc sống tốt hơn, rồi các con sẽ chia sẻ rất nhiều điều. Và nếu anh chàng đó có phẩm giá thì sẽ không có gì xấu đến với nó đâu. Banzai và nó sẽ giúp đỡ nhau.

Tôi nhăn mặt:

- Tất cả cái đó... không hay lắm. Rất...

Mẹ đứng dậy, lại gần tôi:

- Mẹ không phải là anh hùng, Julie ạ, thế giới thì phức tạp.

- Vâng... nhưng nếu Vendredi 13 sẽ bắt đầu yêu gia đình mới thì sao ? Con muốn nói nếu cậu ta quá yêu họ, nếu cậu ấy không nghĩ đến con nữa thì sao ?

Mẹ đặt tay lên má tôi:

- Caravelle, con phải học cách chia sẻ thôi.

IX

PARIS

Kevin quen dần với chúng tôi.

Nó chưa chọn áp-phích cũng như tranh dán trong buồng của nó; mẹ đã treo lên tường bản sao các bức tranh nó thích: Teniers, Steen, Van Ostade; cảnh nội thất Hà Lan sang trọng như đón chào, đồ đồng đỏ chói, bàn chất đầy sơn hào hải vị, trẻ con chơi trên đồng lúa hay trên những con lạch đóng băng.

Rồi một ngày Chủ nhật có mưa, tên mọi rợ không biết biển dâu mất. Sau khi đã tìm kiếm khắp nơi, Carabine và tôi phát hiện nó ở ngoài vườn phía trong tòa nhà. Thằng nhóc đứng yên dưới mưa, cô đơn, ướt đầm mớ màng.

- Ê ! Mày muốn tan ra nước hay sao ?

Kevin thì thầm:

- Một hôm, trên bãi biển San Diego, em đã chứng kiến một cuộc ẩu đả. Những tên đi xe máy, hai băng cướp da đen kinh địch. Chúng nó có xích sắt, dao bấm, cả súng ngắn nữa. Em đứng chôn chân trong cát với cái thùng đánh giầy và nhìn chúng. Rồi một tên trong bọn đến, hất kờ dao vào cổ em, vì em là nhân chứng. Em đã khóc, đã van xin. Chúng đánh em, lấy hết tiền của em, rồi chúng đập vỡ cái thùng của em.

Hai chị em tôi nhìn nhau:

- Tất cả cái đó đã kết thúc rồi.

Kevin không nghe:

- Mặt trời sáng chói suốt ngày... Có những con đường dành cho ô tô mà một lũ điên sử dụng, có những bãi biển nóng bỏng, những phố xá và những chiếc xe nóng máy quá mức. Đối với du khách ở đó là mùa hè quanh năm, là thiên đường. Khi em còn bé, khi mẹ em còn uống rượu, mặt trời hạ gục mẹ còn nhanh hơn nữa. Em ước cho mưa và tuyết sẽ xóa sạch những thứ đó...

Nó lắc lắc mái tóc vàng ướt sũng:

- Em thích mưa...

- Lại đây. Chúng ta đi thôi, bố mẹ đang chờ.

Tên mọi rợ thì ào, gần như rụt rè:

- Em... ẹm muốn đi với các chị, đến Trocadéro với một bí danh như những người khác, như hai chị. Ở California, em xem thanh niên trượt dọc các bãi biển.

Kevin cúi đầu. Tôi muốn xoa tóc nó. Nó chỉ là một chú nhóc con !

*

**

Vendredi 13 và tôi ngấm nhìn cảnh đường phố từ ban công: ô tô buýt, xe chạt cứng, cảnh sát đội mũ cát-két, bọn trẻ lang thang cãi nhau ầm ĩ.

Bad Luck tộp sữa trong nhà bếp, Carabine bị điểm năm trên hai mươi trong bài thi môn

toán. Tối hôm trước, Banzai đã rủ nó đi chơi, còn tôi được điểm ba, tôi đã đi khiêu vũ với Vendredi 13. Minh đang ở bên tôi. Tôi cảm thấy thoải mái.

Cậu ta mỉm cười với tôi:

- Đôi khi mình có cảm tưởng là thuyền đi trên phố.

Chúng tôi ngó nghiêng, chúng tôi cùng nhau mơ màng. Sau một lát, tôi hỏi:

- Cậu có hợp với Banzai không ? Tớ sẽ thấy buồn nếu các cậu bất hòa với nhau.

Minh suy nghĩ:

- Đầu tiên, tớ tìm cách nói như cậu ta, mặc quần áo của cậu ta khi cậu ta vắng mặt...

Ái chà ! Thật giống nhau !

- Bây giờ thì bọn tớ chuyện trò, cậu ta giúp tớ học tiếng Pháp. Căn hộ như là một hòn đảo của chúng tớ giữa Paris. Rồi lại còn mẹ bạn nữa, cô ấy rất tốt với tớ, cô ấy không bao giờ nói về... về công việc của họ.

Tôi định báo cho cậu ta cần đề phòng ông Hồng. Nhưng cậu ta nói tiếp:

- Banzai cũng hài lòng: bố cậu ta không đòi hỏi nhiều ở cậu ta từ khi tớ có mặt. Chúng tớ giúp nhau...

Nhưng Vendredi 13 nghĩ gì về các hoạt động của ông Hồng ? Tôi muốn hỏi nhưng cậu ta kéo đầu tôi vào vai mình và thì thầm:

- Nhờ có họ, tớ cảm thấy mạnh mẽ hơn, sung sướng hơn và cũng nhờ cả cậu nữa.

Thế là tôi thôi không nói gì nữa.

*

* *

Carabine, Banzai, Vendredi 13 và tôi quay cuồng trên Trocadéro. Ngồi trên đỉnh một bức tường con, Kevin quan sát chúng tôi, chiếc ván trượt mới bên cạnh, con mèo trong cánh tay. Bad Luck vượt râu bằng một điệu bộ hết sức khinh thị trong khi chúng tôi vẽ ra những đường lượn, những tia sáng chớp nhoáng trên những phiến đá trắng của sân chơi.

Cuối cùng, thấm mệt, chúng tôi ngồi xuống cạnh Kevin và dỡ bánh kẹp, hoa quả, bánh trái dưới con mắt chăm chú của con mèo.

Banzai nói đùa:

- Này Minh, cậu ăn ngon miệng hơn ở nhà đấy.

Vendredi 13 vui vẻ đáp:

- Món ăn Pháp cũng không đến nỗi kém đâu.

Carabine thốt lên:

- Đồng ý, nhưng đừng có cắn chị tôi, tôi còn cần có chị ấy.

Kevin cười phá lên:

- Nếu không gây gổ thì các chị sẽ buồn phiền đến nỗi phải nuôi các chị bằng ớt đỏ mắt !

Chú mèo đen gào lên:

- Tôi muốn một khúc dăm bông khác !

Tôi bắt đầu gọt một quả cam và đáp lại con mèo:

- Mà cứ việc gặm cái chót đuôi của mày đi

Và nói với Kevin:

- Chị có ý này. Em sẽ có tên là "Cat", nghĩa là mèo. Nó cũng hợp với mấy cái tên Catastrophe (Tai họa) và Cataclysm (Tai biến) đúng không ? Và bởi vì mèo tham ăn... (Tôi

tuồn một góc cam cho con Bad Luck, nó liền chén hết).

Tôi lấy quả táo cuối cùng của cô em và ném cho thằng nhóc. Kevin, "Cat" bắt lấy và cắn ngon lành. Tôi phá lên cười vào mặt Carabine:

- Miếng cuối cùng là miếng ngon nhất.

Tôi đứng dậy, ngắm nhìn những mái nhà màu xám của Paris, mặt nước êm đềm và xám xịt của sông Seine một lát.

Khi trở về, phố xá, vỉa hè, đường nhựa trải nhanh dưới bánh xe của chúng tôi. Tôi mỉm cười và ném cho em gái tôi một nửa quả cam.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>